

முகவுரை

இவ்வுரை நால், தமிழகத்தின்கண் பண்டைக்காலத்து நிகழ்ந்த ஒரு உண்மை வரலாற்றினைச், சிற்கில கிளைக்கதை கரும், நீதியும், பழைய வழக்க ஒழுக்கங்களும், பிறவும் இடையிடையே விரலிவப்ப, பெரும்பான்மையும் பிறசொற் கலவாமல், தன்பால் வந்துள்ள சிறந்ததொரு சொற்றேட்டரே பெயராக அமையக், கதைபோக்கைத் தழுவி எழுதிக் காட்டு மாறு எம்மை வேண்டிய கல்லூரியிற் பயிலும் மாணவர் சிலர் பொருட்டு, எழுதப்பெற்றது.

இது தமிழரின் தொன்மை நிலைமையே யன்றித் தமிழ் உரை நடை எழுதுமாற்றை அறிய விழைவரும் மாணவர்க்கும் இன்றியமையாதது.

*

*

*

*

எல். உலகநாத பிள்ளை.

இந்துலாசிரியரது - - -
- - - மற்றைய நால்கள்

1. சோழன் காரிகாலன்
2. கபிலர்
3. சாவித்திரி

—

கன்றுங் கனியுதவும்

பூரிசைப் புத்தினிற் சேரலுஞ் சோழனும் போர்புரிய
விரியச் சயங்கோண்ட போழ்த்தினில் யாமினி யீங்கிவினைப்
பரசுக்கு நல்ல கவிபாடி னுல்வரும் பாக்யமென்றே
வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே.

துமிழ்மணங் கமழும் யாறும், தாமரை மலரும் பொய்கை
யும், கழுநீர் மணக்கும் ஒடையும், கயல் விளையாடும் ஏரியும்
செறிதர, நீர்வள மிக்கு விதைத்த ஒன்று ஆயிரமாக விளைத்
லால், சூழிகள், பசியும் பிணியும் பகையுமின்றிக், கல்வியும்
செல்வமும் மிக்குடையராய் இன்புற்ற வாழுதற் கிடமாய்ச்
கிறந்து விளங்கும் பாண்டிவள நாட்டில், உலகமுழுதும்
வரினும் வழங்கக் குறைபடா வளப்பம் வாய்ந்த பறம்பு நாட்டில்,
முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடுத்தற்கு உரியராகிய
உழுவித்துண்ணும் வேளாளர் மரபில் வேள்பாரி என்றெரு
வள்ளல் இருந்தான்.

இவன், பகைவர் அஞ்சம் தோள்வன்மையும், வில்வாட்
பயிந்சியும் மிக்குடையோன்; மணமுற்ற பொன்மலர் போலக்
கல்வியிற் கிறந்த கட்டமுகன்; புலவர் பெருமானுசியு, தபில்வரா

உயிர்த்துணையாகக்கொண்டோழுகும் உரவோன், இரப்போர் க்கீதலும், அதனாற் புகழ்ப்பட வாழ்தலும் ஊதியமாகக் கொண்டவன்; அங்காளோயிற் கொடையின் மேம்பட்டவர் பலர் இருக்கவும், ‘கொடுக்கி லாதனீப் பாரியே யென்று கூறி ஆங்கொடுப்பாரிலே’ என ஆளுடை நம்பியால் கொடைக்கு எல்லையாகத் திருநெறி த்தமிழில் எடுத்தாரும் பேறு பெற்ற வன் இவன் என்றால், இவனது கொடைத் திறனீப் புகழ்ந்து கூற யாரால் முடியும்?

இவ் வள்ளலுக்குரிய பறம்பு நாட்டில், வான் போல் அகன்று அதன்கண் விளங்கும் மீன்போலச் சின்னஞ் சிறிய பன்னரும் சுளைகள் நிறைந்த பறம்புமலை சிற்கும். இம்மலை, உலகின் கண்ணுள்ள ஏனைய மலைகளைப் போல்வதன்று; இதில், பார்க்கும் இடமெங்கும் மூங்கில் நெல் தானே விளைந்து தலைசாய்ந்து கிடக்கும்; பலாமரங்கள் பழுத்து இனிய சுளைகள் புறந்தோன்ற வெடித்து நறுமணங் கமழா நிற்கும்; கொழுவிய வள்ளிக்கிழங்கு தாழ அகப்படும்; கொம் புகளில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் தேனைகள் தேனைச்சொ றியும்; இவையன்றி என்றும் வற்றுத் அருவிகள் பல இருத்த ஸால், மரங்களும் கொடிகளும் காலமல்லாத காலத்தும் பூத் துக் காய்த்துக் கணியுதவும்; விண்ணினின்று வழுக்கிய மீன் போல மணியும் பொன்னும் இடந்தொறும் ஒளிவீசும்.

இவ்வண்ணம் பொன்னலும் மணியாலும் பொலிவு பெற நுப் பார்மகட்கு மணிமுடி போல் விளங்கும் இம்மலையின் மேல், நூல் வரம்பு தவறுமல் அமைக்கப் பெற்ற ஓர் அரணு எனது. அது, உள்ளிருப்பவர் வருத்த மின்றி வாழுதற்கேற்ற பேரிடத்த தெனினும், கோட்டை வாயிலும், கோட்டையில் ஆட்ட புகும் வழியும் ஒழிந்த இடங்களில் மலை காடு நீர் சிலை

என்ற இவற்றுள் தகுதியானவை இருத்தலால் காக்கவேண்டு, மிடம் சிலவே அமைந்தது. இவ்வரண் மலைமேல் அரணுதலால், ஏணிக்கெட்டாத உயர்ச்சியும், புறத்தோரால் தோண்டக்கூடாத அடியகலமும் உடையது. அன்றியும், பகைவர்விடும் படைக்கலங்கள் தம்மேற் படாமல் உள்ளிருப்பவர்களின்று போர்செப்தம் கமைந்த தலையகலமும், பகைஞரால் படைக்கலத்தால் அழிக்க ஒண்ணுத திண்மையும் வாய்ந்தது. இன்னும், வளைந்து தானே அம்புகளை எய்யும் எந்திர வில்லும், கற்களை வைத்து வீசி யெறியும் கவனும், மதிலீப் பற்றுவோரை மீன்போலக் கோத்து வலிக்குங் தூண்டிலும், பற்றுவார் கையைச் சட்டென அறுக்கும் அரிந்துலும், கையைத் தொளைத்திடும் ஊசியும், காலால் இடறித் தேய்க்கும் யானையும், மார்பில் உதைத்துத் தள்ளும் குதிரையும், உடலைக் கொம்பினால் கிழிக்கும் பன்றியும், பாய்ந்து முட்டுங் தகரும், ஓடுவந்து கடிக்கும் குரங்கும், உச்சியிற் கொத்தி மூளையை எடுக்கும் கோழியும், கண்ணைக்கொத்தும் சிச்சிலியும், எதிர்த்து வந்தவரைத் தள்ளி வெட்டும் தள்ளிவெட்டியும், நூற்றுவரைக் கொல்லியும் முதலிய பொறிகளை உடைமையின் கொள்ளுதற் கருமையும் பெற்றது.

இத்தகைய அரணைத் தனக்கு அரசிருக்கையாக்கொண்டு வாழும் வள்ளால், இரவலர்க்கும் புலவர்க்கும் தடைப்படாத வாயிலுடையோனுதலால், பாண்றும், கூத்தரும், புலவரும், பிறரும், பழுமர நாடிய பறவைபோல, இவளை நாடி வந்த உண்ணமாக இருப்பர். இரப்பவர் இன்முகம் காண்பதிற் பெருவிருப்பன். இரந்தவர் மனம் உலக்குமாறு அணிகலமும் ஆடையும் தேரும் களிறும் நல்கி அண்ணவரைத் தேர்மீதேற் றிச் செல்லவிடுத்துக் காலின் ஏழடி பின்சென்று மீருங்கடப்

ஶாடுடையோன். முற்பகலிற் சென்றிரந்த ஒருவன் பிற்பக வில் வந்து ஏற்பினும் இல்லை என்பதை அறிந்திடான்.

இவ்வாறு இன்புற்றிருக்கு நாட்களில், குரவம் அரும் பக கோங்கு மலரத், தேமா செந்தளினைக், குயில் கூவ மயில் அகவத், தேனும் வண்டும் செவ்வழி பாடத் தென் றல் விளையாடும் வேணிற்பருவத்தில், ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில், சூரியன் மேற்றிசைக்கண்தளதளவென் றசைந்து கொண்டிருந்தான். செங்கதீர் பரந்த மலைச்சிகரமும் புற்பூடுகளும் பொன்மயமாக விளங்கின. அடிவான மெல்லாம் அரக்கிட்டு வழித்தது போலச் சிவந்தது. வேணில் வெம்மைக்கு ஆற்றூத வள்ளலும், இளமரக்காவில் தென்கால் நுகருதற் குப் பொற்றேர் மீது புறப்பட்டான். பலரும் வாழ்த் தெடுப்பச் சிறிதிடைச் செல்வதன்முன், நிறைகுடங் தாங்கிய மங்கையர் எதிர்ப்பட்டனர். அண்ணவன் வலத்தோரும் புருவமும் துடிக்கலுற்றன. காரணங் தோன்றுமல் உள்ளத்தில் உவகை ததும்பிற்று. வழிச் செல்வோரில், திரைகவுள் நரைமுதியோன் ஒருவன் தன்னை வணங்கிய இளைஞை, ‘விரைவில் நினக்குக் கடிமணம் ஆகுக’ என்று ஆசிக்கறம் நற்சொல்லும் செவிப்புலம் புக்கது. இவ்வாறு ஒன்றன்பின் ஒன்றுய் நிகழும் நன்னிமித்தங்களை மனத்தில் ஆராய்கின்றவன், முன்னையிலும் பன்மடங்கு மகிழ்ச்சியோடு சென்று சோலையிற் புகுந்தனன்.

வள்ளல் வரக்கண்ட புனங்காப்போன், எதிர் வந்து வணங்கி, ஒருபடை ஒடுங்கி நின்று, அண்ணலே! ‘நின் வருகை நல்வரவாகுக; நீயும் நின் சுற்றமும் நீடு வாழ்க்’ எனத் தொழுது முன் செல்ல, வளங்களை நோக்கிப் போகும் வள்ளியோன், பசும்புற் செறிந்த இடமும், அரக்காம்பல்

மலர்ந்த தடமும், அரும்பிப் பூத்து அயலிற் படர்ந்த கொடியும், கணிந்து தாழ்ந்த மறச்செறிவும் ஓரிடைக் குழியிருப்பக் கண்டான். அவ்விடம், பச்சைக்கம்பளம் பரப்பி, விளக்கேற்றிப், புன்னகைசெய்து, முகமலர்ந்து, கையிற் கணியேந்தி, தன் வரவேற்றுப் புனமங்கை நிற்பதுபோல் இருந்தமையின் அங்குச் சிறிது நிற்பானுயினுன்.

அஃதறிந்த காவலோன் ‘இவ்வனமகளேயன்றி, மலைகளும், நின்னைக் கண்ட ஆர்வமிகுதியால் உள்ளாம் நெக்குருகி, அருவியெனக் கரைந்தோடுகின்றன. சீனைக்குவளைகளும், நின் திருமேனிப் பொலிவைக் கானும் விழைவால் இமையாமல் நோக்கி நின்றன. இவற்றைக் கண்டார்ஸ்’ எனப் புன்னகை அரும்பி அப்பாற செல்கின்றவன், மலைச்சாரலை நோக்கினுன். அங்குச் சிற்றாரில், பலர் கூட்டமும், முழக்கமும், புகைப்படலமும் காணப்பட்டன. இது, பகைவரால் விளைந்த தீமையோ என தினைக்குமுன், கண் சிவந்தன. ஏடா புனங்காப்போய்! ‘இஃதென்ன என்றுமில்லாத புதுமை இரைச்சலும் புகைச்சலும்? உண்மையை விரைவிலறிந்து சொல்லுக; யாவரே யாயினும் ஆருக, அவரை இப்பொழுதே என்வாடபடைக்கு உணவாக்குகின்றேன்; பார்’ என்று உரப்பினுன்.

உடனே புனங்காப்போன், விரைவாக ஒடிச்சென்று, உண்மையைத் தெரிந்து வந்து, வள்ளலை வணங்கி நின்று, “எம்மைப் புரக்கவந்த இறைவ! அங்கெழும் புகையும், முழக்கமும், பகைவர் நம் ஜூரைச் சுடுபுகையும், அதனாலுண்டாகிய பேரிரைச்சலுமெனக் கருதிச் சினங் கொள்ளற்க. அங்கு சிற்போர், நீ காலாற் பணித்த ஒன்றைத் தலையாற் செய்ய வல்ல வேட்டுவர். அவர்கள், தினைடம் சாமையும் இறங்கும் விதைப்பதற்காக நிலத்தைப் பண்டுபடுக்கவேண்டி,

அதிலும் ஆரமும் தேக்கும் தடிந்து புனத்தின்கண் எரிமடுக் கின்றனர். இதனுற்றுன் புகைப்படலமும், அனற்கொழுந்தும் உண்டாயின்.’ ‘எம்பெருமானே! இன்னும் கேட்டருள்; அவ்வேட்டுவர், தமக்கு விளைவும் வேட்டமும் வாய்ப்ப வேண்டிக், கடம்படிகளில் கோழிக்கொடிகளை நட்டு, மறிய ஹத்துப் பலியிட்டுச் சிறுதினையும் செம்மலருங் தூஷித், தொண்டக முழங்க முருகியும் கறங்க முருகவேளை வழி பட்டுத் துணங்கையாடிக் களிக்கின்றனர். இவர்களையன்றிக் கொடிச்சிமாருட் சிலர் தன்சீனை குடைந்து தழையுடுத்துச் சினைமலர் கொய்து சிலம்பெதிர்க்கவிக் குயிலொடுபாடி மயிலோடாடுகின்றனர். சில வேட்டுவமங்கையர் வேங்கைப் பூவின் தாதுபரந்த கற்பாறைகளைப் புளிக்குருளை என்று கூறித் தம் மக்களை அச்சுறுத்தி, அழுகை தீர்க்கின்றனர். புலி! புலி!! எனக்கவ, அஞ்சித் தாழ்ந்த வேங்கையில் மலர் கொய்வாரொருசிலர். சிலர் வட்டமாகக் கைபிணைந்து நின்று, ‘சின் வென்றியும் புகழும்’ விளங்கப்பாடிப், புவிப்பற்றாவி புறங்கிடந்தசையக் குரவைக்கூத் தயர்வாராயினர்.’ ‘அண்ணலே! இவை யெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தனரே, நின்னைப் பலவாறு நினைத்து ஐயுறச் செய்தன. நின்னை எதிர்ப்போர் நீணிலத் தில் உண்டோ?’ எனச் சொல்லி அடிபணிந்தனன்.

இவை யனைத்தையும் கேட்டுணர்ந்த வள்ளல், கினந்த ணிந்து, ‘காவலோய்! நன்று நின் செய்கை; இங்கு நிற்க’ எனப் பணித்து, அப்பாற் செல்கின்றவன், ஒரு வெள்ளிடையில், மரகதம் போலப் பச்செனத் தழைத்து, மங்கையர் நகையென வெண்முகை அரும்பிய ஓர் மூல்கூக்கொடி, படர் வதற்குக் கொழுகொம் பின்மையால், தென்றலாற் றுவண்டு வீழுக் கண்டனன். அது, ‘தாங்குநர் இன்றித் தளர்கின்

ஹேண்; என்னைக் காத்தல் நின்பரம்.’ எனப் பல்லெலாங் தெரி யக் காட்டித் துணைக்கரம் விரித்து நீட்டிக், கீழே விழுந்து முறையிடுதல் போலத் தோற்றவே, ‘இதற்கு யாது உற்றது? அடித்தறிகுவம்’ என்று நினைத்துக் கொடிக்கருகே தேரை நடத்திச் சென்றான். ‘அன்பிற்கும் அடைக்குந்தாழில்லை.’ ஆதலால், பன்முறையும் பரிவோடு நோக்கி, ஆ! ஆ!! என்ன பாவம்! மண்ணிற் பிறந்தாருள் துண்புருதார் யார்? எவரு மில்லை; இப்பு ஒரு கொடி எனினும், இதற்கும் ஒரு குறை யுண்டு போலும்! அதனாற்றுன் நாம் வரும் திசை நோக்கத் தொழாசின்றது. இதன் குறையைப் போக்கிடவேண்டும் எனத் தனக்குள் முடிவு செய்து கொண்டு, ‘ஏ முல்லையே! ஏன் தயங்குகின்றன? இனித் தளர்வதை விட்டொழி; சீ சொல்லாடப் பெற்றிலாமையின், நின்குறையை எமக்குணர் த்தும் திறம் பெற்றிலை; ஆயினும் என்? நேரிற் கண்டறிந்த யாமே அதனை இப்பொழுதே ஒழிக்கின்றோம்; நாத்தழும் பேறப் படாத நியும், இதனைப் பெற்றுக் கவலை நீங்கி மகிழ்க்’ என்பவன் போலத் தன் தேரை அதன் பக்கத்தே நிறுத்தி விட்டு, வரிசிலை ஏந்திய வடிவு கொண்ட காமனைப்போலக், கழலடி சிவப்ப நடந்து சென்றனன்.

II

இவன் செய்கை இவ்வாருக; பறம்பு மலையின் ஓர் புறத் தில் முருகவேள் என்றீரு வேளிர் தலைவன் இருந்தான். இவனுக்குத் திருவினுஞ் சிறந்த உருநலம் வாய்ந்த பன்னீராட்டைப் பிராயத்து ஒரு மகள் இருந்தனள். இவள் பெயர் நங்கை. இந்நங்கை, நம் வள்ளல் வருமுன்னர், விளையாடுவ தற்காக, விண்மீன் நடுவிற் செல்லுங் தண்மதிபோல, ஆய வெள்ளம் புடைக்கும் அப்பொழிலை அடைந்து, வேங்கையிற்

படர்ந்தேறிய பூங்கொடியில் ஊசலாடிய பின்னர், தேமண்ணக் கழும் ஓர் சீனைக்கரையில் பளிக்குப் பாறைமீது தென்முச் நோக்கி இருந்தனன்.

அப்பொழுது பனிசீரிற் ரேய்த்த சிலிஹி கொண்டு பாங் கியர் மென்மெல அசைத்தல் போலக் குளிர்ந்த மணம் அளா விய இளங்தென்றல் வீசலுற்றது. அதனால் அபர்வ நீங்கி மனமகிழ்ந்து, முகமலர்ச்சிகொண்டனள் நங்கை. அஃதுணர் ந்த ஆயவெள்ளம் வழிபட்டு, ‘அன்னும்! நேடுநேரம் விளை யாடித் திருமேனி வருந்தினை; இனி எம்மோடு வருவையா யின் சின் மலர்ப்பதங் கன்றும்; ஆதவின், இனைப்பு நீங்க இங் கண் அமர்தி; யாங்கள் சென்று நீ வினழுயின் தழை தொடுத் து வருகின்றோம்; தண்மலர் கொய்து கண்ணி பினைகுதும்; சினக்கான தீங்கனியும், தேம்பிழியும் தேடிக்கொணர்வோம்’ என்று ஒவ்வொன்றை முன்னிட்டு, ஒவ்வொருவர் பிரிந்து போயினர்.

இவ்வாறு யாவரும் சென்றபின், வாட்டம் நீங்கித் தன் னாந்தனியேயிருந்த நங்கைக்கு, இன்னிசையில் மனஞ்சிசல்ல, ஓவியத்துறையில் வல்ல ஒருவன் எழுதிய பாவைபோல, உடற் குற்றம் சிறிதுமின்றி அசைவற இருந்து, கேட்டவர் உள்தை உருக்கவல்ல நௌவளாம் என்னும் பாலைப்பண்ணை மூவகை இயக்கினும் முறை தெரிந்து பாடுவாளாயினான்.

இவ்வின்னிசையைக் கேட்டவுடனே, ஆற்கூத்து உயிர் வாழும் மறவரும் தம்கையிலிருந்த படைக்கலங்களைப் போக விட்டு, அருள்மேனிய உள்ளத்தராயினர்; அறகருந்திய ஆனினமும் மானினமும் அசைபோடல் ஒழிந்தன; தாய் மடியில் வாய்வைத்த பசலைக்கன்றும் பால் உண்ண மறந்தன; பாம்புகள் படமெடுத்த வண்ணம் அசைவற்றிருந்தன; கான

வர் பசங்குழுவிகள் அழுகை ஓய்ந்து கண்ணயர்ந்தன; பறவை களும் தீய விலங்குகளும் தத்தம் செயன் மறந்து அருகணைந்தன; மரங்கள் சலித்தில்; காண்யாறும், அருவிகளும் கவித்தோடில்; இவ்வண்ணம் சிறப்பனவும் நடப்பனவும் இசைமயமாயின.

ஊழினும் பெருவவியுடையது பிறிதில்லை யாதலால், சிறுவீ மூல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய கோமானும், தான் கண்டுவந்த நன்னிமித்தங்களை உள்ளத்திற் சூழ்கின்றவன், தன்னையறியாது வழிதவறி, நங்கையிருந்த நாண்மலர்ச் சோலையிற்புகுந்தான். அங்குவேற்றிருந்து விரவாமல், இன்னிசை மயமா பிருப்பக்கண்டு, விபந்து, நாற்புறமும் சூழ நோக்கினான். ஒன்றும் கண்ணிற் புலப்படவில்லை; ஆனால், யாழிசையோ! சூழவிசையோ! என்று ஐயறும் வண்ணம் பண்ணிசை மட்டும் சென்றிருப்பது. அப்புறம் செல்வதற்குக்கால் எழாமையால், அங்கனே நின்று சிந்திப்பான்.—

கிலீ விலங்குழுட்டி வைத்தது போல, என்னைப் புறஞ் செல்லவாட்டாமற் றடைப்படுத்திய இப்பொழில், ஏழிசைச் சூழலோ! அன்றேல், விஞ்சையர்தேவும் பைம்புனமோ! அறிந்திலேன். இவ்விடத்தின் இயல்பு இதுவாக, இங்கெழும் பண்ணிசை, செவிக்காலோடி இன்னுயிர் தழைய இன்பம் பபக்கின்றதே! இஃதென்ன அழுத வெள்ளமோ! ஆ! ஆ!! கேட்குந்தோறும் உள்ளமே யன்றி என் என்பும் உருகு கின்றதே! இத்தகைப சிறந்த இசைக்குக் காரணமா ரூரிப்பதனைக் கண்டறிகுவும் என்றெண்ணி, இசையெழும் திசைநோக்கிச் சென்றவன், அழுகெலாம் திரண்ட பசம்பொற் பாவைபோல, அசைவற இருந்துபாடும் நங்கை அமர்ந்த இடத்தை அடைந்து, அன்னவளைக் கண்ணுற்றூன்.

இஃஃதண்ணே, வியப்பினும் வியப்பு! அழுமுகங்கோடல், தலையசைத்தல், மிடறுவிம்மல், பற்காட்டால் முதலிய குற்ற மின்றி அசைவற இருத்தலின், பொற்பாவவகொல்! அன்றி, ஒவியமோ! என்று நயப்பவன், பின்னும் நெருங்கிச் சென்ற னன். கண்ட நங்கையும், அச்சமும் நாணமும் தலைக்கொள் எச் சுரேலன் எழுந்து, 'புனைமலர்க்கொடி அணிரடைகற்ப' தென் நடந்து போய்ச், சந்தனமரத்தருகே தலைசாய்த்து நின்றனள்.

வேளிர்தலைவனுக்கு வேட்கை மீதுர அறிவழிந்திட நினைக்கின்றன.—கண்ணைப்பறிக்கின்ற இவ்வருவின்னின் மும் இறங்கிய மின்கொடியோ! மின்னலெனின், விண்ணில் இயங்குவதல்லது, மண்ணிடை இயங்காதே! வானிலும் கண்டபொழுதே மறைவதன்றே! அதற்கு மாருக இந்நேர மளவும் விளங்கித் தோன்றவின் மின்னென்பது கூடாது; பிறதொன்று யிருத்தல் வேண்டும்; உற்று நோக்குவும் எனத் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பன் முறையும் நோக்கினுன். மின்னலன்று; தாமரையும், ஆம்பறும், நீலமும், காந்தலைமும், முல்லையுமிமன்ற இன்னமலர்கள் காணப்படுகின்றன; இவை காணப்படுதலின், இவற்றுன் இயன்றதொருமாலை என்பனேல், மலர்மாலை மணங்கமழு மல்லது, தண்ணிய அழுதென! இன்னிசை பாடுமோ? பாடாதென்றே? பாடு கின்றமையின், என கண்ணை விட்டகலாத இவ்வரு விண் னுறை அணங்கோ! விஞ்சையர் மக்களோ! வரைவளர் தெய் வமோ! தெரியவில்லை எனப் பலவாறு நினைத்து மயங்கு வோனுக்கு, 'நடுக்கடலில் திசை மயக்கிச் செல்பவனுக்குத் திடீரெனத் திசையறி கருவி கையகப்பட்டது' போல, ஒரு ஆராய்ச்சி பிறந்தது.—தய்வமகளிர்க்கு ஆடையின்கண்மாச-

படியாது; சூடிய கண்ணி வாடுதலும், பூசிய சாந்தம் புலர்தலும் இல்லை; கால் நிலங்தோயா; கண்ணிமைத்தலும், வேர் வரும்பலும், உடல் நிழவிடுதலும் உண்டாகா; ஆடவரைக்கண்ட போது அச்சம் தோன்றாது. இம்மங்கையர்க்கோ என்றால், உடுத்துள்ள ஆடையில் அழுக்கேறி யுள்ளது கண்ணியும் சாந்தும் என்னுள்ளமே யென வாடிப் புலர்கின்றன; நிலங்தோய்ந்து நடத்தவிற் பயின்ற அடியும், புடைபெயர்ந்து பிறழும் கண்ணும், என்னைக்கண்டபோது அஞ்சியியர்த்திட்ட மேனியும் உடையாள்; ஆதலால் தெய்வமல்லள், இந்நிலத்து வாழும் மங்கையரில் இருத்தியே ஆதல் வேண்டும். எனத் துணிந்தனன்.

இதுகாறும் மங்கையரை சினைத்தறியாத தன் மனம் இந்நங்கைபாற் சென்றதால், திடுக்குற்ற வள்ளல், ‘பிறர் தோள் மணந்த பேதையோ அல்லவோ ஆராயாது என்னுள்ளம் இவள்பாற் சென்றது என்னை பாவும்! எனக் கலங்கி அன்னவளது அடிமலை நாடினான். காலிற் சிலம்பிருக்கக்கண்டு, ‘நான் செய்த நல்வினைப்பயன் இருந்தவாறென்னே! மணவினை கழியாத இம்மங்கை என்னுல்விரும்பத்தக்கவளே’ என நெருங்கிச் சென்று, மாதரரசே! முத்தநகைமானே! சனை குடைந்து மலர் கொய்து விளையாடாமல், தவஞ்செய் வோரைப் போலத் தனித்திருக்கக் காரணமென்ன? எனப் பன்முறையும் தன்குறை சொல்லி யிரப்பவும், நாணத்தால் வாய் பேசாது வாளா இருக்கக் கண்டு, வள்ளியோர் தலைவன் வண்டிற்கு உரைப்பவன்போல், ‘ஏ வண்டே! பலவகை மலரி ஜும் பயின்றுள்ள உனக்கும் இத்தடுமாற்றம் ஏன்? காந்த வெனக் கருதிக் கறங்குபோற் சமூல்கின்றனையே; அவைகள் என்னுயிர் அனையாளது கைகளன்றே? அரக்காம்பல் எனப்

பரபரப்பாய் நோக்குகின்றனை; வாய் என்ப தறிகிலீயோ? உண்ட பொழுதில் உணர் வொழிக்கும் கள்ளென்பர்; கள் வெறியால் கண்மயக்குற்றனை போலும்; நன்று நன்று சின் பேதெமை; மங்கையர்க்கு இடை, நூலினும் நுண்ணி தன்றே? இடைக்கு வேறு வகையால் தீங்குவரின், ‘காக்கை யேறிப் பனம்பழும் வீழ்ந்தது’ என்பது போலப் பழிசி னக்கே வந்தடையும்; ஆதலின், அகல நீங்குதி எனவன் டோச்சவான்போல் நலம் பாராட்டக் கேட்டுச் சிறிது புன் னகையரும்பிக் கடைக்கணித்தாள்.

‘கண்ணேடு கண்ணைனை நோக்கோக்கின் வாய்ச் சோ ற்க-ளென்ன பயனு மில.’ என்பர் செந்நாப்புலவர். இவளும் நாணத்தாற் பேசமாட்டாது, திகைத்தனளேனும், என்னி டத்தில் தனக்குள்ள அன்புடைமையை இன்னவள் கண்கள் வெளியாக்கின. இதனுற்கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை என்பதும் கண்டுகொண்டேன். இனி, இவள் தந்தை மனமுவந்து கொடுப்பக் கொண்டு, கனற்கடவுள் சான்றூக மணம் புரிவதே தக்கது எனக்கருதித் தன் கோயிலை அடைந்தனன்.

III

தன்னகரிற் புக்க வள்ளலும், கபிலரை உள்ளிட்ட பெரி யோவர அழைத்துவர ஆட்போக்கி, அண்னவர் வருகை மேன் மனம் வைத்து, அத்தாணி மண்டபத்தில் வீற்றிருந்தனன். ஏவ்வாளர் உணர்த்த உணர்ந்த சான்றேருந்து அரசிருக்கையை வந்தனுகினர். கண்டவள்ளல், இருக்கைவிட்டெழுந்து, எதிர் சென்று வணங்கி, முகமன்கூறி, அழைத்துப்போய், அணைமீதமரச் செய்து, பின்பு தான் ஒரு புடை இருந்தனன்.

அப்பொழுது, அந்தணர் பெருமானுகிய கபிலர், ‘வள் நால்! நீ எம்மை உள்ளியது என்’ என்றனர். அவனும், ‘பெரியீர்! நம்மலைக்குக் கீழ்பால் எம்மொடு ஒத்த மரபினன் முருகவேள் என்பான் ஒருவன் உள்ளென்பதை நீங்கிர் அரியீர்; அவன் மகள் நங்கை என்பவள் நாம் மணத்தற்கேற்ற நல்லு டையான்; அன்னவளை எமக்காகமணம் பேசுதற்பொருட்டும் மை வேண்டினன்.’ என்றனன். அவர்களும் அதற்கிணைத்து முருகவேளிடைச் செல்ல, அவன் பல்வகைத்தாய் வழிபாடு கள் செய்ய, அவருட் கபிலர், அவன் முக நோக்கி, ‘வேளிர் தலைவ! சினக்கு நன்மை உண்டாகுக. கேளாய்.

உலகில் ஒரு பெண்ணின் சுற்றத்தார், அப்பெண்ணை மணப்பவன் உயர் சூடியிற்பிறந்தவ ஞதல் வேண்டும் என்பர். தம் மருகன் கற்றவனுக இருத்தல் அமையும் எனத் தந்தை யும், செல்வத்திற் சிறந்தவனுக வேண்டுமென அண்ணையும் நினைத்திருப்பர். கண்ணியரோ வென்றால், கட்டமுகும் இள மையும் வாய்ந்தவனே போதுமென்பர். ஆதலால், சூடிப்பிறப்பும், கல்லியும், செல்வமும், அழகும் ஒருங்கமைந்த மருகன் கிடைப்பது அருமையாதல் நோக்கிப் பெண்மகப்பெற்றேர் பெரிதும் வருந்தியிருப்பர்.

இது இவ்வாருக, பறம்பிற் கோமானுகிய பாரி எவ்வி சூடியிற் பிறந்த செவ்வியோன் என்பதை நீ அறிகுவை; கற்றதோடமையாமல் கற்றேரை நீங்காத் துணையெனக் கொண் டொழுகும் பெற்றியன்; முந்தாறுர்களைத் தன்பாற் கொண்ட பறம்பு நாட்டை ஆள்பவன்; பெற்ற பெருவளம் தனக்கே உரித்தெனக் கருதாமல், மற்றவர்க்கிதலும், இசைபட வாழ தலும் உரியோன்; அழகும், இளமையு மன்றி, ஆற்றலு முடைய ஆண்டகை; ஒன்றினும் குறைபாடிலாத இந்தம்

பிக்கு நின்மகள் நங்கையை மணம்பேச வந்தோம்.’ என்னுமென், முருகவேள், உவகை நிரம்பிய உள்ளத்தனும், ‘பெண் பெற்றோரிற் பேறு பெற்றோன் நான் ஒருவனே போலும், நான் செய்த தவமே நற்றவும்.’ என உரைத்து, மகட்கொடுக்கமனம் ஒருப்பட்டனன்.

புலவர் பெருமான் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டிப் பறம்பு மலையிற் பாரியின் நகரை அடைந்து முருகவேள் மகள்தர இசைந்ததை உரைக்க, பாரி, அகத்தெழுந்த உவகையை முகத்தால் எழுதி நீட்டி, இங்கிதத்தால் வெளியாக்கி, முகம் ஒுரைத்து அவரை யனுப்பிய பின்னர், மணாள் குறித்துத் திருமுகம் போக்கி, வள்ளுவனைக் கூணி, ‘இற்றைக்கு மூன்றாள் நம் திருமணம் நடைபெறும். என எங்கும் முரசறைக்’ என்று கட்டளையிட்டனன்.

வள்ளுவன் முரசறைந்து மணாநிகழ்ச்சியை நகரி லுள்ள வர்க் குணர்த்தினன். காற்சிலம்பு களைந்த பிறகு மணாநடத் தல் வழக்காதலால், நங்கைக்கு காற்சிலம்பு களையும் நல்விழா நடைபெற்றது. அதன் பின்னர், பொற்கால் நிறுத்திய முத்துப்பந்தரில் மங்கையரும் மைந்தரும் குழீஇ யிருக்க, முரசி யம்ப வாச்சிய முழங்க, கணி மொழிந்த நாளில், அந்தணர் மறைவழிச் சடங்கியற்ற, மங்கல நாண் பூட்டி, நங்கையைக் கைப்பற்றித் தீவலஞ் செய்து, அம்மி மிதிப்பித்து அருந்துதி காட்டி, மணவமளியில் வீற்றிருந்தனன் வள்ளல். ஆன்றோர் ஆசி கூறினர். மங்கையர், ‘இந்நங்கையும் தன்காதலனைக் கண் ணினும் கெஞ்சினும் பிரியாதிருப்பாளாக ; இவள் காதலனும் இவளிடத்து நீங்காத அண்புடையோன்குக இருவர் அன்பும் என்றும் ஒருபடித்தாக.’ என நினைந்து தம் வழிபடு கடவுளை மனத்தால் வணங்கிச் சிலமலரைத் தூவி வாழ்த்தினார்கள்.

இவ்வண்ணம் மணம் முடிந்தபின், வள்ளலும் நங்கையும், ஓர் ஆஸிற்கு இருகோடு தோன்றினாற் போலத், தம்மில் ஒத்த அன்புடையராய், அறவோர்க் களித்தலும், அந்தனை ரோம்பலும், துறவோர்க் கெதிர்தலும், விருந்தெதிர் கோடலு முதலிய அறத்தில் வழங்காமல் இல்லற நடத்தி, இன்புற்றிருந்தனர்.

சில யாண்டுகள் கழிய, திருவும் காழுறு வனப் புடைய நங்கை இரண்டு பெண்மகவை ஈன்றெடுத்தனன். முதியேரால் அங்கவை, சங்கவை எனப் பெயரிடப் பெற்ற அம்மக்கள், வாழூ இளங்குருத் தெனவும் பிறைமதி போலவும், நாளொருடீமனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்வாராயினர். அன்னவர், யாழினும் குழலினும் இனிய மழலீச் சொற்களைச் செவியால் நுகர்ந்தும், சிறுகை அளாவிய கூழூ அமுதினும் இனிதாக வுண்டும், மழலீ ததும்ப மார்பையுந் தோளையுந் தீண்டி ஆட உடற்கின்ப முற்றும், சிறு சதங்கை கொஞ்சத் தத்தடி வைத்துத் தளர்ந்தையுற்றுச், சிற்றில் கோவிச் சிறு சோறட்டுப் பருவங்தோறும் விளையாடும் சிறு விளையாடல்களைக் கண்டு களித்தும் இனிதாக இருந்தனன்.

இப்படியிருக்கையில், அவர்க்கு கற்பதற்கேற்ற பருவம் வந்தது. ஒருவர்க்கு நன்மை தீமைகளை நன்கு விளக்கி, அல் வழியிற் புகாமற் றடுத்து, நன்னெறியிற் போக்குவதில் கண் ணென்று சொல்லப்படும் கல்வி. கல்வியுடையவரே கண்ணுடையவர், கல்லாதார் முகத்திரண்டு புண்ணுடையவரே. கல்லாதார் மக்கள் உடம்பிற் பிறந்திருந்தும், விலங்கினை ஒப்பாவார்; அன்றியும், மச்களுட் பதடியுமாவார். கேடில் விழுச் செல்வமாகிய கல்வியைப் பெற்றவர், நீரால், நெருப்பால், கள் வரால் தாயத்தாரால், பிறரால் அழிவுறும் ஏனைச்செல்வத்

தைச் செல்வமென மனங்கொள்ளார். ‘கற்றேர்க்குக் கல்வி நலனே கலனல்லான், மற்றே ரணிகலம் வேண்டாவாம்.’ என்பதற் கேற்ப, கற்றவர், குஞ்சியழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டமுகும் மஞ்சளமுகையும் மதித்திடார். கற்பக் கழி மட மங்கும். மடமை நீங்கின் அறிவுண்டாம். அவ்வறிவு, தொடு மணற் கீகணி நீர் சரப்பது போலக், கற்குந் தோறும் பெருக்க முறும். அறிவுடை ஒருவளை அரசனும் விரும்பும். ஒரு பிறப்பிற் கற்ற கல்வி, அதனைக் கற்ற அவ்வுடம்போடு ஒழியாமல், உயிரோடு எழுபிறப்பினும் செல்லும் ஏமாப் புடைத் தென்பர். உயர்ந்தோரால் உறுதியென எடுக்கப்பட்ட நாற் பொருளையும் தரவல்லது கல்வி யெனின், இதனினும் சிறந்தது என்னுளது? என்று சிந்தித்து, வள்ளல், தம்மக் களைப் புலவர் பெருமான் கபிலர்பால் விடுக்க, அம்மக்களும், கசடறக்கற்றுத் தேர்ந்து, நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த மெல்லியராய் விளங்க, ஈன்ற நாளினும் பெரிதும் உவட்டுறவானுயினான்.

IV.

பறம்பிற்கோமான் பாரியும், நெடுஞ்சரத்து சின்ற தனி மரம் போலத், தன்னை வந்தடைந்தவர் மேலோர் கிழோர், கற்றவர் கல்லார், நண்பர் பகைவர், என வேற்றுமை நாடாது, யார்க்கும் ஒரு படித்தாகக் கொடுத்தலை மேற்கொண்டு, தனது அரசிருக்கையாகிய பறம்புமலை யொழியத் தன்னுட்டு முந்தூரார்களையும், ஏனைச் செல்வங்களையும் இரவலர்க்கே ஈந்து, ‘மலர்ந்த மார்பின் மாரிவண் பாரி,’ எனப் புலவர் எடுத்துரைக்கத் தமிழகமுழுவதும் புகழ்மயமாக்கி வாழ்ந்தி ருந்தனன். இவன், செல்வத்திற் சிறியனுக இருந்தும், புகழில் தம்மினும் பெரியனுக வாழ்ந்திருப்பக் கண்ட தமிழ்

நாட்டு முடியுடையேந்தர் மூவரும் அழுக்காறு கொண்டனர். அஃதோடமையாமல், இவளைத் தம் பகைவனுக எண்ணிச் செற்றங் கொண்டமையின், தீராக்கோபம் போராமுடிதல் வழுக்காதலால், முற்பக்கத்துப் பிறைமதிபோலப் பகையும் நாட்குநாள் முறுகி வளர்வதாயிற்று. மூவேந்தரும் ஓரிடைக் குழிஇ யிருந்து ஒரு நாள் சிந்திப்பாராயினார்.

என்னை? பாரி ஒரு நாட்டுத் தலைவன்; நாமோ, மும் மண்டலத்திற்கும் வேந்தர். செல்வத்திற் சிறியனைனினும், புகழில் எம்மினும் மேம்பட்டவன். ஆற்றலுடையனே யாயி னும், ‘மின்டனுக்கு இரண்டாள்’ என்பதிற்கிணங்க, நாம் மூவரும் எதிர்த்திடின் இவன் வன்மை யாதாய் முடியும்? ஆதலால் நாற்படை சூழ்தர நாம் போய், இறுமாப்படங்க இவளை வென்றிடல் வேண்டும்; அன்றேல், சூழ்ச்சியாற் கொண்றிடல் வேண்டும்; இவ்விரண்டில் ஒன்றைச் செய்யா விடின், நம்மை எவரும் மதித்திடார்; இதுவே என் கருத் தென்றனர் ஒருவர்.

அதைக் கேட்ட மற்றொருவர், நிலமும், நட்பும், பொருளுமாகிய இவற்றில், தன்னிடத்தும் பகைவரிடத்தும் உள்ளன நாடி, மாற்றுணினும் தன் பாலுள்ளவை மிக்கிருக் குமாயின் எதிர்க்க வேண்டும்; வென்றியும் தோல்வியும் ஒரு வர் பங்கல்ல; ஆதலால், மாற்றுன்னு வலியும் வலியின்மையும் நன் கறிந்த பின்னர், எது செய்யத் தக்கதோ அதனைச் செய்யவேண்டும் என்று கூறினர்.

மூன்றும் அரசர் கூறுகின்றார். நன்று நன்று நும் சூழ்ச்சி! இவளை நாம் அறியமாட்டோமா? இவன் நம்மி னும் வலியன் எனினன்றே இவற்றை எல்லாம் ஆராய்தல் வேண்டும். நாயை யடிக்கக் குறுந்தடியும், நக்கப் பூடை

ஒழிக்க நாளும் ஞாயமும் வேண்டுமோ? நமது புகழைத் தலையெடாவண்ணம் தடுத்து நிற்கும் இப் புன்களைய இனிக்காலம் நீட்டியாது களைவதே தக்கது என, மூவரும் மனம் ஒருப்பட்டும் போர்ப்புரிதல் இன்றியமையாத தென் முடிவு செய்தனர்.

உடனே மூவேந்தரும் அயலில் நின்ற கம்மியரை நோக் கிப், ‘பறம்பரணை முற்றுகைபோடக் கருதினேம்; பண்ணுக வயக்களிறு; பண்ணுக வயப்புரவி; பண்ணுக கணிப்பில் பல தேர்; நண்ணுக படைச்செருநர்.’ எனக்கட்டளையிட்டனர்.

உமுந்து கண்ணடியில் உருஞ்சுமுன் நாற்படையும் வந்து கூடின. நாற்கடல் நடுவில் முச்சடர் செல்வதென, மூவேந்தரும் போர்க்கோலங் கொண்டு, தும்பை மிலைந்து, கொய்யுளை பூண்ட கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் மீது புறப்பட்டனர். சாமரை இரட்டினர்; வெள்ளோலியல் ஹீகினர். கொடி எடுத்தனர். குடை நிகழ்றினர்; முரசு முழங்கின; வளைகள் நரன்றன; கரடிகை யார்த்தன; முழவும் இயம்பின;

‘முடியுடை மன்னர் வந்தார்; முத்தமீழ் நாடர் வந்தார் [நார் வடிகோள் வேர்ப்படைஞர் வந்தார்; வாம்பரிக்கோநவர் வந்துடியேன முழங்கும் வென்றி ஏறுபோல் வார்கள் வந்தார் படிப்போறை மாற்றல் வல்ல பார்த்திபர் மூவர் வந்தார்.]’

எனத், திருச்சின்னம் பணிமாறின. எள்ளிடுதற்கும் வெள்ளிடையின்றிச் சேனைகள் பரந்து சென்றதால், அடவியெல்லாம் அரும்பொடி யாயின; அருவிகள் அனல் பட்டன; தொல் வரைகள் தூகள் பட்டன; களிற்று மூழக்கமும், கலினமான் கணிப்பும், தேர்செல் ஒதையும், செருநர் ஆர்ப்பும் திசை களைப் பிளாந்து சென்றன. தூசிப்படையும் பறம்பரணை அனுகிறது. அப்பொழுது,

‘ஆவும், ஆணியற் பார்ப்பன மாக்களும்,
பேண்டிரும், பிணியடை யீரும், பேணித்
தேன்புல வாழ்நார்க் கருங்கட னிறுக்கும்
போன்போற் புதல்வர்ப் பேரூஉ தீரும்
எம்மம்பு கடிலிதே நும்மரண் சேர்மின் ;’

எனப், பறையொலி கேட்டது. நகர முழுவதும் அல்லோல கல்லோல மாயிற்று. இவ்வணைத்தையும் நன்குணர்ந்த ஒழ் தர்கள் காற்றெனக் கடிது போய்ப், பாரியின் கோயில் புக்கு வணங்கி, ‘எம் பெரும! இது கேட்டருள்; வேந்தர் மூல ரும் அந்தமில் படைசூழ நந்தம் நகர்ப்புறத்துற்றனர். முன் துற்ற தானை மூதரண் வளைந்தது என்றனர்.

கேட்ட அப்பொழுதே, வள்ளல், நாட்டஞ் சிவந்தனன்; பற்கள் நற நற வென்று கடிக்கலுற்றன; மீசைகள் துடித் தன; புருவம் நெற்றிமேற் சென்றது. ‘என்னுடைய தோள் வன்மையும், வாள்வலியும் அறிந்திடாது போர்க்கெழுந்த இவரது பேதைமை என்னே !’ எனக் கட கட வென நகைத் துப் புலிப்போத்தென ஆரவாரித்து, ‘நம் தாளைகள் முன் சென்று அரணைக் காவல்செய்க; யாழும் ஒல்லையில் வருகின் ரேம்.’ எனப் பணித்திட்டு, இருக்கைவிட்டெடுமுந்து, படைக் கலசாலை புக்குப் போர்த்தெய்வம் பராவி, இடையிற் கச்ச வீக்கி உடைவாள் செருகி, மார்பிற் கவசம் பூண்டு, வெரிந் புறம் தூணியார்த்து விரசிற் புட்டி லணிந்து, கையிற் கோ தை கட்டி, வில்லும் வேலும் வாளும் தோலும் கைக்கொண்டு, காலிற் கழல் அணிந்து, நொச்சி மிலைந்து, களினமான் மேற் கொண்டு போய்க் கடிமதில் காத்திருந்தான்.

எடும் எடும் படைக்கலம் விடும் விடும் என்பார் ஓசையே மலிங்திருந்தது. எய்யென்பாரும் எறியென்பாரும், குத்

தென்பாரும் கொல்லென்பாரும், வெட்டென்பாரும் வெல் லென்பாரும் ஆயினர் எவரும்.

சேரைகள் இவ்வாறு ஆரவாரித் தெழுவே, அதிர்ந்தன திசைகள்; பிதிர்ந்தன மலைகள்; ஆழிகள் வாயடங்கினா; மலை யொடு மலை பொருதென, யானைகள் தம்மிற் பொருதென; அலை யும் அலையும் அமர் புரிந்தாலெனப், பரியொடுபரி மலைந்தன; முகிலும் முகிலும் மோதினுற்போலத், தேரொடுதேர் தாக்க வுற்றன. அரியும் அரியும் அமர்க்கெழுந்தது போல், அரச ரோட்ரசர் போர் தொடங்கினர்.

அவ்வளவில் வீரர்கள் கண்கள் கணலை வீசி மின்னின்; அவர் கைச்சிலைகள் இடி முழக்கஞ்செய்து கணை மழை சொரிந்தன. சூருதி வெள்ளம் பெருக்கெடுத் தோடிற்று. அவ் வெள்ளத்தில் வெட்டுண்டு பினிற்றி வீழ்தரு களிற்றினம், முழங்கிப் படிந்து கீருண்ணும் முகிலினம் போன்றன; கவிகையும் கவரியும் நுரைபோல் மிதந்தன; வேலும் வாரும் மீனன ஒடின; ஆயிடைக் சூருதி படிந்துண்ட காகம், புதுப்புனல் வரக் கூவும் செம்போத்தாயின; ஞமலி ஞாரேலெனக் குரைப்ப, நரிகள் ஞளையிடப் பேய்க்கணங்கள் சூழ்து சின்று ஒலித்தல், வெள்ளம் வரக்கண்ட களமர், கலிப்பறை கறங்கக் கையெடுத் தார்த்துச் சூழ்ந்ததை ஒத்திருந்தது. பறம்பர ஆலும் அடைமதிற் பட்டது.

போர் சிகமுங் காலத்து மதில் அடைக்கப்படின், அகத்து வாழ்வார், உயிர் வாழ்தற்குப் போதுமான விளையுளை விளைவித்துக் கோடற்கு வேண்டும் நிலங்களும், ஸீர் சிலைகளும் உடையதாகப் பாரியின் பறம் பரண் அமைக்கப் பட்டிருந்ததால், மதிலகத்திருந்த சூடு படைகளெல்லாம், உணவைக்குறித்துக் கவலுருமல், போர் புரியும் ஊக்கத்திற் குறையாதிருந்தனர்.

இம்முற்றுகை, ஒரு நாள்ல, ஒரு திங்கள்ல, ஒரு பாண்டல்ல, பலயாண்டளவும் சிகழ்ந்தமையின், உணவுப் பொருள்கள் குறைபட்டன. அவ் வமயத்துப், பாரியோடு அங்கிருந்த புலவர் பெருமானுகையை கபிலர், கிள்ளைகளை வளர்த்துப் பழக்கி விடுத்து, அரணுக்கு நெடுஞ்சூரத்திலுள்ள விளை சிலங்களிலிருந்து நெற்கு திர்களை கொண்டுவரச் செய்து, குடிபடைகளை அருத்திக் கோட்டையைப் பகைவர் கைப்படாமற்காத்து,

‘உகேகையிழந்தவீட்டு ஸுதிபோஸுஷவாஷாஸ்தீ:

இகேகண் களைவதா நட்பு.’ என்னும் ஆன்றேர் மொழிக்கணங்க நட்புரிமையை விளக்கி நின்றனர்.

இவரது செய்கை இதுவாக, வேந்தர் மூவரும் நெடுங்காலமளவும் முற்றுகை செய்து படைக்கலம் வழங்கவும்,

‘நேமேபகற் கற்ற அவையத் துதவா

துடைந்துளார் உட்குவருங் கல்வி.’ போல அவை பாவும் பயன்படா தொழிந்தன. அரண் கையகப்படாமை பால், மூவர் படையும் ஊக்கங்குண்றிச் சாய்வதற் கெண்ண முற்றன. பாரியின் சேளைவீரர்கள், முன்வைத்த காலைப் பின்னிடாமல் எதிர்த்து நின்றனர். இவ்வளைத்தையுங் கண்ட முத்தமிழ் நாடரும் உள்ளம் நாணித் திகைத்து நிற்கையில், கபிலர்,

‘அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே

நளிகோண் முரசின் மூலிரு முற்றினும்’

‘கடங்தடு தானை மூலிருங் கூடி

யுடன்றனி ராயினும் பறம்பு கோளற் கரிதே

முந்னா ஹார்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
 முந்னா ஹாரும் பரிசிலர் பேற்றனர்
 யாழும் பாரியு முளோம்
 குன்று முண்டேரிர் பாடினிர் சேலினே'

என்னும் செய்யுட்களைப்பாடி, ‘நீவீர் முத்திறத்திரும் ஒரு குங் கூடிப் படைவளி பெரிதுங்கொண்டு, எத்தனை நெடுங் காலம் முற்றியிருந்து போர்புரியினும், இப்பறம்பரண் நும்மால் கொள்ளற்கரிது; முந்நாஹர்களையும் பரிசிலர்பாடிப் பெற்றதுபோல, நீவிரும் பரிசிலராக வரின் இதனைக் கொள்வ தெளிது’ எனப், பாரியின் புரவலர்க்கு அருமையும், இரவலர்க்கு எளிமையும் மாகிய நிலைபை அறிவுறுத்தினர்.

இச் சொற்கள், புண்ணிற் ரேய்த்த புளியும், காய்ச்சிப் புகுத்திய நாராசமும் போன்றிருந்தன. ‘தக்கா ரினத்தனுப் பூருக வல்லானுகிய இவனைச் செற்றாகிய நாம் செய்யக் கிடந்தது என்? இவனையன்றி இவன் படையும் கூற்றுவன் சினந்து போர்க் கெழி னும், அஞ்சாமல் எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்ற மூடையது; ஆதலால், இவனைப் போரில் வெல்லுதல் எமக் கியலாது.’ எனத்தேர்ந்து போர்புரிதற்கஞ்சிக்கண்ணிமைத்து சின்ற வேந்தரை வள்ளல் நோக்கி, ‘நீவீர் மரங்தொறும் பினித்த களிறும், புலங்தொறும் பரப்பிய தேரும் உடையிரா யினும், உம்மை அஞ்சவனே? பனங்காட்டு நரிக்குச் சரசரப் புக்காட்டி ஆவதென்? கோடி எலிகள் கூடிக் கடலென முழங்கி எதிர்த்திடினும், ஒரு நாகம் உயிர்த்தபோது, அவை, பஞ்ச படு பாடுபடு மன்றே? காகம்பல கூடி சின்றலும், ஒரு கல்லின் முன் எதிர் நிற்குமோ? பொரும் வளி இழங்திட்ட நும்மீது அம்பு தொடுக்கின்; இன்று போய் நாளை வம்

மின்; உயிர்ப்பரிசு கொடுக்கின்றேன் ஓடு உய்ம்மின்' என்ற ரைத்து, வேந்தரை ஒட்டிப் புறங்காட்டி, வாகை மிலைந்தனன்.

புந்தந்தோடிய மூவேந்தரும் ஓரிடத்து மீட்டுங் கூடியி ருந்து சிந்திப்பாராயினர். 'ஓன்றைச் செய்ய வேண்டுவோன், தான் செய்யக் கருதிய வினைவியையும், அதனைச் செய்து முடிக்குந் தன்வலியையும், அதனை விலக்க முயலும் மாற்றுன் வலியையும், அம்மாற்றலர்க்கும் தனக்கும் துணையாவார் வளி யையும் சீர்தூக்கித், தன்வலி மிகுமாயின், அவ்வினையைச் செய்க' என்பர் பெரியோர். அதனை மறந்து, தம்வளியின் அளவறியாதே, தம்மின் வளியாரோடு போர்ப்புரியத் தொட்டு ஏன்கி, அது செய்து முடிக்கப் பெறுது, இடையில் கெட்டாருள் யாரும் ஒருவராயினேனும். உயிர்க்கு இறதியாய் முடியும் என்பதை நாடாது, அளவினைக் கடந்து, கொம்பர் நுனிக்கண் ஏறி நின்றார் கெடுமாறுபோல, அளவின்றி எழுந்த நம் ஊக்கம் நமதுகேட்டிற்குக் காரணமாய் முடிந்தது.

பாரி ஒருவனே எதிர்த்து நின்றான்; அவனுக்காற்றாது நாம் எல்லோரும் ஓடி வந்தமையின் உயிர் பிழைத்தோம். ஆ! ஆ!! இவன் வீரமே வீரம்; இன்னவன் வீரத்தின் முன்னர் நம் வீரமெல்லாம், கதிரவன் முன்னர்க் கரவீரமே. இவன் தீரமே தீரம்; அதற்குமுன் நம்மவையெல்லாம், நீரால் அறப்புற்ற ஏதித்தீரமே; இவனே அரசு; இவற் கெதிரில் நாம் யாரும் பூவரசே; படையென்பது இவன் படையே; நம் படைகள் எல்லாம் கற்றரையை உழுதிட்ட அலப்படையே; இவன் கட்டியதே கழல்; நாம் புனைந்தலை யெல்லாம் மங்கையர் பயிலும் கழலே; அரண் எனப்படுவது இவனது அரணே; நம் அரண் எல்லாம் தினைப்புனத்திற் பரணே.' எனத் தம்மைத்தாமே இகழ்ந்துரைத்து, 'அடாது

செய்தவர் படாது படுவர்' என்பது எமக்கே கைகூடிற்று என் றிரங்கித் தமக் குண்டாகிய பழியை நினைத்து, மாரிநாட் குயில்போல மனம் புழுங்கி யிருந்தனர்.

இவ்வண்ணம் சில பகல் கழியப், பின்னொரு நாள் வேந் தர் மூவரும், பொய்யடிமை யில்லாத புலவர் கூறியவாறு செய்வதே தக்கடெனச் சூழ்ந்து, பரிசின் மாக்களாகத் தமது உருமாறிக் கொண்டு, இரவலர்க்குத் தடையிலாத பாரியின் நகர வாயிலைக் கடந்து, அவனை ஏதிர்ப்பட்டு நின்று, 'வரையாது கொடுக்கும் வள்ளால்! குடிகளுக்கு கிழஞ்ச கோலையும் அரசர்க் கழன்ற தேவலையு முடையோய்! நாடா வளந்தரும் நாடென்பது நின்னுடே; அரசெனப்படுவது நின்தே. பெரும்! நின்னை இகழ்பவர் ஏருத்த மடங்க நின்புகழ் பாடும் பரிசிலர் யாங்கள்.' எனத் தமிழ் புளைந்து பாடினர்.

பாடிய அளவில், யாழிசை கேட்ட அச்சுமென, மன மகிழுற்ற பாரி, 'பரிசிலர்காள்! அனுகவம்மின் அனுகவம் மின் என அழைத்து, என்பும் நெகிழுமாறு இனிதாக நோக் கிப் பல்வகைத்தாய முகமன் கூறி, வழிவந்த வருத்த மாற்றிக், கொட்டைக்கரைய பட்டுடையும், கொடுஞ்சு நெடுங்கேறும், மாசறு பொன்னும் மணியும் வயிரமும், பிடியொடு வேழமும் பிறவும் நல்கினான்.

இத்துணை நல்கியும் என்? தாம் உள்ளிய பரிசிலைக் கொள்ளப்பெறுமையின், ஏனையவைகளைப் பெற்றும், ஒன்றும் பெருதார் போலக் குறையோடு நின்றனர் மூவரும். இரத்தலே யன்றி, இரந்தவர் இன்முகங் காணுமளவும் ஈதலும் இன்னுதன்றே? இவர்களின் இன்முகம் காணுமாறு யாங்கனம்? எனப் பலபடக் கருதினான். கரவடந்தாங்கி இரவலராக வந்த புரவலரைக் கடைக்கணித்து, சீனிர் வெஃகிய

தலை ஒளிக்கா துரைத்திடுமின், என்றனன். அரத்தையும் அருளையுங் கையகன்று, அழுக்காறும் உட்பகையும் பூண்டி ருந்த அவரும், ‘வள்ளியர் தலைவ! யாங்கள் சின்னையே பரிசி லாகப் பெற வந்தோம். இது கைகூடின், எம் குறை சிரம்பும்’ என்றனர்.

அதனைக் கேட்ட பொழுதே, வாட்டம் ஒழிந்து முக மலர்ந்தனன் வள்ளல். பான் செப்ததே நல்லறம் போலும் என்றனன். இவர்கள் எதனைக் கேட்பரோ என்று ஏக்கும் றிருந்தேன். என்னிடத்துள்ளதையே விரும்பி, என் பெயரை உண்மை யாக்கினர். இருமையும் பயக்கும் நல்லறத்தையும், என்றும் அழியாப் புகழையும் எனக்கீந்த இன்னேரி னும் என்னுயிர்க்கு உறுதி தேடினேர் எவர்? ஒருவருமில்லை என, உன்னுந்தோறும் உள்ள மகிழ்ந்தான், உடல் பூரித்தான்.

‘பரிசிலர் இரப்பின் வாரே ணென்னேன் அவர் வரைப்பின்னாகும்.’ பாரி, ‘மற்றேர்,

விளைவுன்னி வெற்றுடம்பு தாங்கார்—தளர்நடைய
தானுடம் பேன்று புகழுடம் போம்புதற்கே
தானுடம் பட்டார்’ களில் ஒருவனுதலால்,

நாய் நரிகள் நமதென்னவும். தாய் தந்தையர் தமதெனவும், பேயும் சினியும் எமதெனவும், நமன் தனதெனவும் மதிக்கும் பெற்றியே போல், நாமும் நமதெனக் கருதும் யாக்கையாரது? இது, செந்தீர் கொண்டு, இறைச்சியாற் சுவரெடுத்து கால்கொண் டெழுப்பி, இருகை நாற்றி, வளைமுது கீகாட்டி, எற்புக்கழி சிறைத்து, ராப்புக்கவிழுர்த்து, தோலால் மூடி, ஜீயும், பித்தும், மலம், நீரும், புழுவும், குடரும் என்றிலவை சிறைத்து வைத்த முடைக்குரம்பை; ஒழியாது இழியும் ஒன்

பது வாயிற் பொள்ளல் புலைக்குடம் ; பைம்மறியா நோக்கப் பரந்தார்க்கும் தகைமைத்து ; இதனது அருவருக்குங் தன் மையைப் பிறர் அறியாமல் மறைப்பதற்கன்றே, மூவே, சாந்தே, எண்ணெயே, அணிகலமே, ஆடையே என்றிவற்றூற் புளைந்து கொள்வது ? அன்றியும்,

“ விளையின் வந்தது விளைக்கு விளைவாவது
 புளைவன நீங்கிற் புலால்புறத் தீவேது
 முத்துவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
 பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கோள்கலம்
 புற்றடங் கரவிற் சேற்றச் சேக்கை
 யவலக் கவலை கையா றழங்கல்
 தவலா வுள்ளாங் தன்பா வுடையது
 மக்கள் யாக்கை.”

இவ்வண்மையை அறிந்த பின்னும் இவ்வுடம்பினை எவ்வே சுமக்கலாற்றுவார் ? முற்கணத்து மணமகனுக இருந்தவன் பிற்கணத்துப் பினமகனுப், மணப்பறையே பினப்பறையாய்க் கழி தலால், யாக்கையைப் புன்னுணிமேல் நீரும், நீர்மேல் எழுத்தும் எனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? சிலையாமைக்கு சிலைக்களமாகிய இவ்வுடலைப் பொருட்படுத்துவதேனல், புகழ் டம்பு எங்வனம் கைவந்துறும்? இவற்றை எல்லாம் நன் குணர்ந்தன்றே, தன்னகம் புக்க குறுநடைப்புறவின் தடுதி கண்டஞ்சித் துலை புக்கனன் சிபி மன்னன் ; தன்னை வந்தி ரந்த இந்திரனுக்குத் தன் முது கென்பைத் தந்துதவினர் தத்சி முனிவரர். இவ்வளைத்தையும் சீர் தூக்கு மிடத்து, ‘இவ்வுலகின் மன்னுதல் வேண்டின் இசை நடுகை’ என்னும் முதுரையைக் கைக்கொண்டோர், பொருளானே யன்றித் தம்

உடம்பாலும் பிறர்க்கு உரியராதல் வேண்டும் என்பது தெற்றென விளங்க வில்லையா?

செல்வம் பெருக்காற்றையும், இளாகை அதன் இடிகளையையும், வாழ்நாள் அவ்விடிகளை வாழ் மரத்தையும் ஒத்திருத்தலால், ஒன்றே செய்யவும், ஒன்றும் நன்றே செய்யவும் நன்றும் இன்றே செய்யவும், இன்றும் இன்னே செய்யவும் வேண்டும் என்பர் பெரியோர். ஆதலால், இனிஇடையீடின்றி, இவர்களின் உள்ளக்குறிப்பின் வழி நின்று, வாய்மையைக் காப்பேன்' எனத்தன்னுயிரைத் துரும்பென நினைத்து, இன்னவரை அனுங்கி, 'யான், இன்னே நும் பரிசிலாயினேன்; என்னைக்கொண்டு சென்று, உமது குறை தீர்ந்து இன்புற்று வாழ்ந்திருமின்' என்றுறைத்து மலர்ந்த முகத்துடன் அவர்பக்கம் நின்றான்.

இவ்வரை கேட்ட மூவரும் வாட்டம் ஒழிந்தனர். வல்லீநத் தன் சூழ்சியின் அகப்படுத்திய வானவர்க் கரச்ஜீப் போல், களிப்பென்னும் கடலில் ஆழந்தனர். தம் அரிய சூழ்சியைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தனர். மரை நூலிற்றைடுண்ட வேழுமென, வாய்மையாற் கட்டுண்ட வள்ளலை, மிடியர் பெற்ற பொற்கிழிபோற், போற்றிச் சென்று, கொலைவல்லான் கையிற் கொடுத்துத் தம் எண்ணத்தை முடித்துக் கொள்வாராயினர்.

வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல், மண்மடந்தை துயர்கூர, இரவைர் ஏங்கப் புரவலர் மகிழு, விண்ணக மாதர் சிழைஞ் தெதிர்தழுவ புலவர் பூமாரி பொழிய, தேவவுடம் போடு வானலூர்தி இவர்ந்து பொன்னுல கடைந்தனன். ஊழ்வினை தானே உருத்துவந்து பயனுட்ப் புகுமெ.

னின் இடைநின்று அதனை வராமற் றுக்க யாரான் முடியும்?

V.

இங்னனம் தன்னுயிர்த் துணைவன், சூழ்ச்சி வலையிற் சிக்கி, இரவலர் கைப்பட்ட பின்னர்த், தனித்திருந்து உயிர் வாழுமாட்டாத பறம்பிற் கோமாட்டி தன்னுயிர்ப் பாங்கி ஒரு த்தியை நோக்கி “அன்னுப்! என் காதலர் வஞ்சம் அறியாத நெஞ்சினர்; பகைவர் சூழ்ச்சி யறியாது அவர் கையகப்பட்ட னர்; யாதாயினரோ தெரிந்திலேன்! இது காறும் காணப் பெறுமையின், நெஞ்ச கலங்கி நோய் மிகா தின்றது; ஆண் களுக்கு வலப்புமழும், பெண்களுக்கு இடப்பக்கழும் துடிக் கிண் நன்மை பயக்கும் என்ப. என் வலத்தோனும் வலக்கண் னும் துடிக்கின்றனவே. யாது தீங்கு வந்துருமோ? நங் காய்! என் செய்கிறபேன்!” என நெருப்பென நெட்டுயிர்த துப், பலவாறு பிதற்றித், தன்னை மறந்து கிடந்தாட்க சூக் கண்ணுறக்கம் வந்தது. அயர்ந்து தூங்குபவள்,

எயிறு வீழவும் எண்ணே யாடவும்
கோடி யுகேகவும் கோதை களையவும்
மங்கலம் பெருசி மாநிலத்து வீழவும்

களுக்கண்டு, திடுக்கிட்டெடுமுந்து, இத்தீக்கனு யாது விளைவிக் குமோ? கடவுளே! எனப் பெரிதும் ஏக்குற்று, மத்தங்காய் உண்டவர் போல மதியங்கி இருக்கையில், ஒற்றனென்றாலும், தலைவிரிகொலமாய் குடலறுபட விரைவிற் போந்து, விழுந்து வணங்கி, கண்ணீரால் அடி விளக்கி, உடல் நடுக்குற, கண்டம் விம்ம, நாத்தழுதழுப்ப எழுந்து நின்றனன். அவன் நினு யைக் கண்ணுற்ற நங்கைக்கு முன்னையினும் மனக்கலக்கம் பெரிதாயிற்று.

‘ஓற்ற ! என்னுற்றது ? அஞ்சாதுரைத்தி’ என்றனள். அவனும், ‘அன்னையே ! என்னுறைப்பேன் ? சின் காதலன்—சின்காதலன்—என்றுறைத்திட்டு, மேலே நாவெழுமாமையால் ஒன்றும் சொல்வதற் கியலாது, ஒ வென்று கதறினான். பின்னர், ஒருவாறு தன் நெஞ்சத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு, ‘சின் கணவன் பழியைப் பகைவர்க்களித்துப், புலா லுடம்ஸை மண்மகட் கித்துப், புகழுடம்போடு வான்போகலாயினார்.’ என்றுரைப்பதன் முன், நங்கை இடியொலி கேட்ட பாம்பெ னத் துடிதுடித்து, அடியற்ற மரமெனப் படிமிசைத் திடு ரென வீழ்ந்து, அம்பேறுண்ட மயில்போல வருந்திக், கன்னி நங்கினிரெனச் சோர்வுற்றுச் சிறிது நல்லுணர்ச்சி தலைக் கூடியபோது வயிற்றைப் பிசைந்து கொண்டு, ‘பரம்பிற் கோமானே! பாரி மன்னனே! வாயார வாழ்த்தினேர்க்குக் கையாரக் கொடுக்கும் வள்ளால்! அந்நாளில், அழுற்கடவுள் சான்றூக மங்கள நாண்பூட்டி என்னைக் கைப்பற்றிய காலத்து, இனி எந்நானும் பிரியேன் என்று இசைத்தனையே, வேளிர் தலைவனே! அவ்வாய்மையை மறந்து, என்னைத் தனியே பிருந்து தவிக்கவிட்டேகல் முறையோ? என் கணவா! என் செய்வேன் ! அந்தோ !

“பாரேல்லாம் போற்றப் பறம்பாண்டா யெம்பெருமான்
நேரலர்குழச் சீயிற்பட்டு நீ மறந்தேங் கேகினையோ
பாரா தோருமோழியும் பகரா திரக்கவுநான்
வாராத ஹர்க்கோ வழிக்கோண்டாய் எம்பெருமான்
உன்னைப் பேசுஞ்சா வுயிர்வாழ் வறிந்திருந்தும்
என்னைப் பிரியமன மேவ்வா றிசைந்தனையோ!”

என வாய்ச்சிட்டுப் புலம்பினாள். நகரமுழுவதும், யாழ் ஒவியும் முரசொலியும், முழுவொலியும் வாயடங்க, அழுகை ஒவி

யே மிகுவதாயிற்று. பாரியின் பிரியாந்ட்பினராகிய காலிலும் அருமை மகளிரும் ஆராத் துயரில் அழுங்குவாராயினர்.

அன்னகாலீயில், வெர் என்ன சொல்லித் தேற்றவும் ஆற்றுளாகிய பாரியின் மனையாட்டி, ‘பசைந்தாரிற் நீர்தவின் நீப்புகுதல் நன்று.’ இத்துயர்க்குத் தீப்பாய்ந்து உயிர் துறப் பதே தீர்வு, என முடிவு செய்து கொண்டு, தன் கருத்தை மக்கட்குணர்த்தி ஆறுதல் கூறி விடை கேட்டனர்.

அது கேட்ட மக்கள், தம் அன்னையை அனுகி, முகத் தோடு முகம் வைத்து, ‘அன்புடை அன்னும்! என் செய்கு வம்! யாங்களோ என்றால், பெண் மக்கள்; பெண் மக்களா வார் ஒருவரிடை வாழ்க்கைப் படுந்துணையும், அவர்கட்கு உற்ற தஞ்சமாவார் பெற்றோரை யன்றிப் பிறரில்லை என்பதை நீ உணராத தன்றே: எம்முடைய அரும் பெற்ற தந்தையை யின்று பறிகொடுத்திட்ட நாங்கள் தந்தையினும் பால் கொடுத்த தாய்க்கே பெண்கள் பால் அன்பு மிகுதி என்பதறி ந்து, தந்தை இறந்த அவலம் சிறிது ஆரப்பெற்று, சின்னையே நம்பி இருந்தோம்; ‘நம்பினோரை நட்டாற்றிற் கைவிடுவார் போல்,’ எம்மைச். சின்னஞ்சு சிறு வயதில் தன்னாங் தனியே தவிக்கவிட்டேதுதற்கு நீடியும் மனம் துணிவையாயின், ஆதரவற்ற யாங்கள் எவரைத் துணைகொண்டு உயிர்வாழ் வோம்; தாயே! நீ எம்மைப் போற்றி இங்கிருந்திடுவாய்.’ என அடி பணிந்து முகவாயைப் பற்றிக் கொண்டு இரந்து வேண்டினார்.

அவ்வாறு இரந்திட்ட மக்களை அருகிருத்தி, முன்றுளையால் கண்ணீர் துடைத்து, “என் அருமந்த மக்காள்! என் னிடத்து வைத்த ஆர்வ மிகுதியால், அறியாதீர் போலச் சில புகல்கின்றீர்; உலகில், உற்றார், பெற்றார், உடன் பிறங்

தார், மக்கள் முதலிய வருள், எவர் இறப்பினும், ஆற்றி யிருப்பர் கற்புடைய மகளிர்; தம் கணவன் இறந்திடின் ஆற் ரென்றுத் துயரால் அப்பொழுதே உயிர் துறந்திவர்; கற்புடைய மகளிர்க்குக் கணவனை யன்றி உயிர் வேறுள்ளதோ, நினைத்துப்பாருங்கள். என் உயிர் த்துணைவர் இன்று இறந்து பட்டனர்; உயிர் நீங்கிய பின்னும், உடல் வாழுங்கிருப்பக் கண்ணராயிற் சொல்லுமின்; அது மூன்று காலத்தினும் இல்லையே. கணவன் இறந்த பின், கனற் புகுந்து தம் துயரொழிலிர் காரிகையார். தம் துணைவர் இறந்தபோது, நங்கைமார் தீப்புகுதல் புதியதோர் வழக்கன்று. இஃது உறுதிப்பட முன்னிகழ்ந்த தொன்றினைக் கூறுமுன், கற்புடைமங்கையர் நீர்மையைச் சிறிதுரைப்பன், கேண்மின்.

‘கற்பென்பது மகளிர்க்குச் சிறந்த அறமாகும். அது கொண்டவனிலும் சிறந்ததெய்வம் பிறிதில்லை; அவனை இவ்வாறு வழிபடுக எனப் பெற்றேரும், அந்தணர், சான்றோர், அருந்தவத்தோர், கடவுளராகிய இவர்களிடத்து இன்னவாறு ஒழுகுக எனக் கணவனும் கற்பித்த நெறியிற்றவருது ஒழுகுவதாம். இக் கற்புடைய மகளிர், தலையன்பு, இடையன்பு, கடையன்பு என்னும் அன்பின் வேறுபாட்டால் முத்திறப்புவர். அவருள் தலையாய அன்புடையார் தன்மையைக் கேண்மின்:—

‘கூடன் மாநகரில்’ பாண்டியன் ஆரியப்படை தந்த நெஞ்சேழியன், புகார் வணிகன் கோவலலை ஆராயாமற் கொலை செய்வித்தபோது, கோவலன் மனையாள் கண்ணகி அவைக்களமேறி வழக்காடித் தன் காற்சிலம்பு கொண்டு உண்மை உணர்த்த, உணர்ந்த அச்செழியன், ஆராயாமற் காரியஞ் செய்து அரும்பழி பூண்டமைக்கு நெஞ்சடைந்து,

அரியனை மீது வீழ்ந்து அன்றே உயிர் நீத்தனன். இஃத் றிந்த அவன் தேவி, மனக்கலக்கஞ் சிறிதுமின்றி, அப் பொழுதே உயிர் துறந்தனள். இதுவே, தம் கணவன் இறப் பின் தாழும் உடன் சாதலாகிய தலையாய அன்புடையார் தன்மையாகும். இனி இடையாய் அன்னெனர் இயல்பு கூறு கிண்றேன்.

ஆலவாயின் கண் அரசு புரிந்திருந்த பூதப்பாண்டியன் இறந்தகாலத்து அவனது இல்லக்கிமுக்தியாகிய பெருங்கோப் பேண்டு பிரிவாற்றிருது வருந்தித், தீப்பாயப் புக்கபோது, பக்கத்திருந்தார் பலரும் நிலக்கினர். அவள், அன்னவர்களைத் தியேழ நோக்கிப்

“பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
சேல்கேனச் சேல்லா தோழிகேன விலக்கும்
போல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே”

என இகழ்ச்சி தோன்ற விளித்து, ‘நின் தலைவனேடு இறத்தற்கு நீ போ’ எனக் கூறுமல், அதனைத் தவிர்க்க என்று விலக்கிய நீவிர் பொல்லாதவரே; இடுகாட்டின் கண் அமைக்கப்பட்ட விறகடுக்கிய பினப்படுக்கை உங்கட்கு அரிதாகுக; எம்கொழுங் இறந்தபின் தாமரைப் பொய்கையும், தீயும் எமக்கு ஒரு தண்மைத்து எனக் கூறித் தீப்பாய்ந்தனள். இதுவே, தம் கணவர்க்குப் பின் தாம் உயிரோடிராமல், அவரோடு உடன்கட்டை ஏறுவதாகிய இடைப் பட்டாரது செய்கையாம்.’

‘கடைப்பட்டார், கையாற் பிழிந்து கொள்ளப்பட்ட ஸீர்ச்சோற்றுத் திரளை, எள்ளையரைத்த விழுதுடனே புளி கூட்டுச் சமைத்த வேளைக்கீரையோடு உணவாகவுண்டு, பருக்

கைக்கற் பரப்பிய படுக்கைக்கண் பாயுமின்றிக் கிடந்து, கைம்மை நோன்பு நோற்று வருந்துவர். இவர் முந்கூறிய எத்துணைத் தாழ்ந்தவர் கண்ணார்.’

‘க்கடைப்பட்டார்போலக் கணவர் இறந்த பின்னும் உயிர் தாங்கி சின்று, மறுபிறப்பில் அவருடன் வாழ்வதற்குக் கைம்மை நோன்பு நோற்று வருந்துவே னல்லேன். ஊன்பொருட்டாக நீங்கிர் கவலை கொண்டு இனைவதிற் பயனில்லை. இனி, எவர் தடுத்திடினும், யான் என் மன சில்லைய மாற்றிடேன்; நான் செல்கின்றேன்; நீங்கள் ஆற்றியிருங்கள்’ எனப் பலவாறு சொல்லி, ஒருவாறு தேற்றிக், கபிலர்பால் அன்னேரைக் கையடையாக நல்கி, வணங்கி விடைபெற்று, ஈமப்பள்ளிமிசை இன்னுயிர்த் துணைவனைத் தழீலுக்கிடப்பதாக மனங்கொண்டு, கொழுந்து விட்டெரியும் செங் தீயை வலம் வந்து, தாமரைப் பொய்க்கையிற் புகும் தனிப் பெடை போல மனமகிழ்ந்து புக்குவிண்ணஞ்சு சென்ற னாள்.

அதன்பின்னர், அரூம்பெறல் நண்பன் பாரியை நீத்து உயிர் வாழ்வதற்கு மனம் பொருந்தாத கபிலர், தம் இருமுது குரவரை யிழுந்த துயரத்தால், உடல் மெலிந்து, உள்ள நெக்குருகிக் கண்ணீர் வார அழுது வருந்தும் மகளிரைப் பரிவொடு நோக்கி, “மக்கான்! யாண்டுகள் பல புரண்டமுதாலும் மாண்டார் வருவதில்லை; முடி சார்ந்த மன்னரும், மற்றுமுள்ளோரும் பிடிசாம்பராகுவர்; தோன்றியவை மறைதலும், பிறந்த வர் இறத்தலும் இயற்கை. ‘வாழ்வாவது மாயம், அதுமண்ணுவது திண்ணம்’ என்னும் முதுமறை. ஆதலால், கழிந்த பொருட்காக வருந்துதல் நும்போல்வார்க்கு அடுத்ததன்று. இனி, ஒரு கணமேனும் இங்கிருத்தல் ஒல்லாது; வாருங்

கள்” எனக்கூறி, அவரை அழைத்துக்கொண்டு வேறு நாடு செல்லப் புறப்பட்டனர்.

செல்கின்றவர், தம்மைப் பேரன்போடு ஆதரித்துவந்த வள்ளலீயும், அவனது அரசிருக்கையாகிய பறம்புமலையையும் நினைக்குஞ்தோறும் அப்புறம் செல்வதற்கு மனமெழாமல் திரும்புவர்; சற்றுநின்று இரங்கி மனம்கொவர். “பாரி! நீயும் யானும் கொண்ட நட்பிற்கேற்ப யானும் நின்னெடு வருதற்கு மனம் இயையாமல், நீ ஈண்டுத் தவிர்க் என என்னை இங்குத் தனியே விட்டேகினையே; நினக்கு யான் மனமொத்த நண்பன் அல்லனே? நீ எனக்கு வேண்டுமவற்றைச் செய்திருந்த நாட்களில் என்பால் ஏதேனும் வெருப்புண்டோ? மலைக்கழுநாட மாவண் பாரி! இப்பிறப்பிற்போல, மறுபிறப்பினும் நின் னேடு கூடிவாழ்தலை விகிகூட்டுவதாக நோற்பேன்” என்பார்.

“பல்வளர்ச்சான்ற பறம்பே; பரிசில்வேண்டிச் சேய் மைக்கண் இருந்து நினைப்பவர் மனத்திற்கேருந்திய நீ, இப்பொழுதுகண்ட காலையிற் கண்ணிற் புலப்படும் ஏனைய மலை களைப் போலாயினையே! இன்றளவும் நன்குன்றமான நீ, இனிக் கொடுக்குன்றமாயினை; ஆ! ஆ!! மலைக்கும் மடிவு வந்ததே! என்ன வியப்பு!” என்பார்.

பின்னர்த் தலையிற் கைகூப்பி நின்று, “பிராண்மலை மேஹிய பெருமானே! பாரிச்சரமுடைய பரனே! உயிர்கள் செய்யும் நல்லினை தீவினைக்கேற்ற பயனைக் காலமறிந்து ஊட்டவல்ல கடவுளே! என்னுயிர்த்தோழுஞ்சிய பாரி, தனக் கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்; தான் பெற்று வைத்த வளாம் முழுதும் கற்றவர்க்கே ஈத்துவங்தோன்; தன் அரசிருக்கை யொழிய முந்தூறார்களீயும் பரிசிலர்க்கே கரவா தளித்தோன்; இவ்வாறு யார்க்கும் நன்மையை நாடியிருந்த

இவற்கும் திங்கு வந்துற்றதே ! ‘நன்மை விதைத்தால் நன்மை வினையும்’ என்னும் முதுரையும் இவன்பால் பொய் மையாய் முடிந்ததே. செய்தவினை யிருப்பத் தெய்வத்தை நொந்தால் ஆவதென்னை? உயிர்க்குயிராய ஒருவனே! நின் அருட்டிறத்தை அறியவல்லார் யார்?’ என்றுரைத்து மனங் தேறித் தண் உயிர்த்தோழையை அவனது அரசிருக்கையா கிய பறம்பு மகிளையையும், அதிற்கோயில் கொண்டருளிய இறை வளையும், அவ்விறைவன் அருள்பெற்ற பாரியின் கொடைத் திறத்தையும் நினைந்து, நைந்துருகிப் பாடிக்கொண்டே, தாம் நெடுநாட்ட பழகிய பறம்புமகிளையை அரிதின் நீங்கி, ஒருரிந் போய் அங்கு ஒரு அயலான் மனையில் ஒரு புறத்தில் தங்கி யிருந்தனர்.

VI

அன்று நிறைமதி யாதலால், விண்முகட்டில் நின்ற ஒருவன், வெண்டீசு கொண்டு, நானிலம் பொதிந்த இருண் மாசினைத் தூய்மை செய்தல் போலத், திங்கள் தண் கதிர் குறைவற நிரம்பி வெண்ணிலாப் பரப்பித தோன்றினன். பாற்கடல்போல சிலாவிவள்ளாம் எங்கும் பரத்தலால் கடலெல்லாம், எங்கர்க்கும் ஏழில்பெறத் தீற்றுதற்கு அன்னவன் கூட்டிவைத்த வெண்சுதைக் குழம்பை ஏய்ந்தன ; நீர்ச்சிலை கள், சண்ணம் இழுத்திட்ட வெண்பளிக்குப் பாறை போன்றன ; அவற்றில் மலர்ந்த மரைமலர்கள் அப்பாறையிற் செதுக்கிய வள்ளாம் ஒத்தன ; நிலாப்பரந்த நீண்மறுகுகள், வெண்பனி யுறைந்த மேனுட்டுத் தண்கடலிற் சிலவாயின ; அங்குக் களைத்துச் செல்லும் பரிமாக்கள், விரைந்துயர்ந்த மூம் அலையெனத் தயங்கின ; கொடியொடு தூங்கிவரும் யாளைகள், கூம்புடன் அசைந்து செல்லும் மரக்கலும் போன்றன ;

ஆயிடைச் செல்வோர், உடுத்தன வெள்ளுடையாய், உரு
சிறம் வெண்ணிறமாய்த் திகழ்தலின், பானிறக் கலிங்கம்
உடுத்து மாலைக் காலத்தில் கூலத்தில் உலாவரும் வெண்ணிற
மக்களை நிகர்த்தனர் ; அம்மறுகை யடுத்துக் கொடிகள் துயல்
வரப் பண்ணிறக் கண்ணடிச் சாளரம் அமைத்து, நாற்றிசை
யுங் காண்வர ஏற்றிய விளக்கொடு நின்ற மாடங்கள், கலங்
கரை விளக்கமென இலங்குற்றன ; நீரினைக் காலும் நிலாமணி
மாடங்கள், வெள்ளருவி இழிதரும் வெற்பென விளங்கின ;
இங்கிலாத் தோற்றத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து, தத்தம் மனக்கி
னியவற்றை உண்டு உடுத்து நிலாமுற்ற மேறிப் பாங்கியர்
குழச் செம்மலர்க் கைந்தோவ அம்மனை யாடியனின், இன்
னிசை யாழை இடவயின் தழீஇக்கொண்டு மாடகங்திரித்து,
வாரியும் வடித்தும் உந்தியும் உற்றுந்தும்,

“ ஒளியாலுலகீன்றுயிரைன்து மீன்போற்கேவ்வியுறநோக்கி
அளியால்வளர்க்குமங்கயற்கண் அன்னேகன்னியன்னமே
அளியால்லுமவான் திருமகளாய் ஆவியன்னமயில்பூவை
தேளியாமழலைக் கிளிவளர்த்து விளையாட்டயநுஞ்சேய
[லேன்னே ?

வேதழிமேல் ஆனந்த உருவாய் நிறைந்து விளையாடும்
மாதரரகே முத்தநகை மானே இமய மடமயிலே
மாதரிமவான் தேவிமணிவிடந்தோய் மார்புந்தடந்தோஷும்
பாதமலர்கேப்புறமித்து விளையாட்டயநும்பரிகேன்னே.”

எனப்பாடி மகிழும் இளமகளிர், மலையிடமெல்லாம் ஆரவாரிக்க
ஆடிப்பாடி, முருகவேளை வழிபடும் வரையர மகளிரை
ஒத்தனர்.

இவை யளைத்தையும் கண்ணுற்ற பாரிமகளிர், தமது
திரு விளங்கிய மாநகரமும், உருவமைந்த வரயின் மாடமும்,

செய்குன்றும், இளமரக்காவும், விளையாட்டிடமும் பிறவும் கிளைவு கூர்ந்தனர். நினைக்கவே, தங்கையோடிருந்த அங்காளில் தோற்றிய வெண்ணிலவில், முடிப்பன முடித்து உடுப்பவுடுத்து உண்பன வண்டு, ஆயவெள்ளாம் வழிபட நிலா முற்ற மேறி உவந்து விளையாடியதும், இன்று, இவ்வெண்ணிலாவில், இருமுது குரவரையும், எல்லாச் செல்வத்தையும் இழுந்து, தமியராயதும், அறுசுவையுண்டி அன்னையர் ஜட்ட மறுசிகை நீக்கி உண்டதும், அஞ்சுகுக்கிய பஞ்சஜீணபில் அரசு மாளிகையில் நிலாமணி அறையில் கண்படை கொண்டதும் கனவாக, உண்ண வழியற்றுத் தாதுபரந்த தரையில் கையே அணையாகத் துச்சிலிருந்து துயில் கொள்ளாத பெருந்துயர் உண்டாயிற்று. உண்டாகவே,

“அற்றைத் திங்க எவ்வெண் ணிலவின்,
எங்கைய முடையோம் எங்குன்றும் பிறர்கோளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்,
வென்றேறி முரசின் வேந்தரேங்
குன்றுங் கோண்டார் யாமேந்தையு மிலமே.”

என, மனங்கவன்று பாடி, ஒருபுறமிருந்தனர்.

அப்பொழுது மூத்தவள் இளையவளை நோக்கி, “தங்காய்! உலகியற்கை இருந்தவாறென்னே! அற்றைத் திங்களில் கண்டவர் அழுக்காறு கொள்ளும் அரசு செல்வத்திருந்த நாம், இற்றைத் திங்களில் எவரும் இகழ்ந்திடும் ஏழையாயினேம்; அரசரும் எமாப்ப வீற்றிருந்த நம் செல்வம் ஆற்றங்கரையின் மரமாயிற்றே; குடைநிழலிருந்து குஞ்சரழூர்ந்த யாம், இட்டடிநோவ எடுத்தடி கொப்பளிப்ப, நடையான் மெலிந்து இவ்லூரை நண்ணினேம். அறத்தாற்றில் வழங்காதான் ஆக்கம்,

உள்ளது போலக் கெடும் என்பர் ; எம்முடைத் தந்தை, நல் வினையான் ஈட்டித் தமக்கென ஒன்றும் வேண்டாது, எவர்க் கும் இல்லை யென்னுமல்ல ஈத்தளித்த வள்ளல் ; உபிரக்டகு ஊறுபாடுண்டாருமெனக் கருதிப் பூமியதிர நடவாத புண் ணியர் ; இவ்வாறு எல்லாவிதத்தினும் நன்மையையே நாடி யிருந்த எந்தைக்கு, இத்தகைய தீங்கு நேரிட்டதே ; ஈசன் செயல் இதுவாயின், ‘எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவா ரைப்போலப்’ பிறரை நோவதாற் பயன் இல்லை” எனக் கூறினன்.

அதுகேட்ட தங்கை, “அக்கா! ஆறிடு மேடும் மடுவும் போல, ஒரு பகலில் உயர்வுற்று, மறுபகலில் தேய்வுறும் தன் மையது செல்வம் ; அஃது என்றும் ஒரு தன்மையாய் நிலைத் திராமல், ‘செல்வேம்’ எனத் தன்னீர்மையைத் தாலுணர்த்த வும் உணராமல் நிலையுளதெனக் கருதிப் பேணுகின்றோம் ; ஓரிடையும் நிலைபெறுமல் மேலும் கீழுமாக மாறி மாறிச் செல்வதால், இதனைக் கடக்கால் போல்ல தென்பர் அறி ஞர். இச் செல்வத்தின் நீர்மையை உணர்ந்தோர், கழிந்த தற்கு இரங்கலும் இன்மைக்கயர்தலும் செய்யார் ; உடைமை யும் வறுமையும் ஒருவழி நில்லா’ ; இன்பமே பெற்றேரும் துன்பமே யுற்றேரும் எக்காலத்தும் எங்கும் இல்லை ; ஆக லால், இவ் இடுக்கனுக்கழியாமல், அற்றகுளத்துக் கொட்டி யும் ஆம்பலும்போல, வாழ்வினும் தாழ்வினும் எம்மைவிட்டு நீங்காமல் உடன் உறைபவராகிய புலவர் பெருமானை நிழல் போலப் பின்பற்றி ஒழுகுவதே எமக்கு அடித்தது” என இருவரும் ஆம்ரியிருந்தனர்.

இவர்கள் இவ்வாறிருப்ப, புலவர் பெருந்தகை நினைக் கின்றார் : ‘என்னையும் பாரியையும் கண்டோர், இவர் இருவர்க்

கும், பிசிராந்தையும் கோப்பெருஞ் சோழனும், பொய்கையாரும் கணைக்காலிரும் பொறையும்போல, உடல் இரண்டே யொழிய, உயிரும் உள்ளமும் அன்பும் ஒன்றே எனப் பாராட்டிக் கூறியதைப் பன்முறையும் கேட்டுணர்வேன். அவருள் பிசிராந்தையார் பிசிரென்னும் ஊரிலிருந்த ஆதன் என்பவரது தந்தை. இவர் உறங்கையை ஆண்ட கோப்பெருஞ்சோழனது நற்குணங்களைக் கேட்டறிந்து, அவன்பாற் பெரிதும் அன்பு பாராட்ட, அஃதறிந்த சோழனும் இப்புலவர் நீர்மை தன் மனதிற் கிசைந்திருந்தமையின், அவரிடத்துத் தானும் அன்பு செலுத்தினான். இவ்விருவரும் ஒரு நாட்டினராய்ப் பலகாற் கண்டு பழகிச் சொல்லாடற்கிடமின்றி, அரசன் சோண்டினும் புலவர் பாண்டி நாட்டினும், இருந்தாரெனி னும், உணர்ச்சி ஒத்தலாகிய நட்பினைக் கைக்கொண்டிருந்த மையின், சோழன் அரசச் செல்வத்தைக் கைவிட்டு வடக்கிருந்த காலையில் தாழும் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தனர் பிசிராந்தையார். இவர் அவளை நேரிற் கண்டார் இல்லை கேட்டறிந்தவரே. ஆயினும், அவனேடு உடலுறைந்து உயிர் நீத் தனர். இஃதன்றே மனமொத்த அன்பென்பது.

இன்னும் பொய்கையாரோடு என்னை ஒப்பிடுதல், மலைக்கு மடிவை ஒப்பிடுவதை ஒக்கும். பொய்கையாரோ வென்றால் தன் நட்பினன், சேரன்கணைக்கால் இரும்போறை சோழன் சேங்கண்ணுடே கழுமல நகரிற் போர்புரிந்து, தோல்வி யுற்றுப் பற்றுக்கோட்டடுக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையிற் கிடந்தபோது, தண்ணீர்தா என்று சிறைக்கோட்டம் காவலரைக்கேட்டு உடனே பெருது பெயர்த்துப் பெற்றமையால், சீர் வேட்கைமிக்கு நாப் புலர்ந்தும், அதனை மானத் தால் உண்ணுது கைக்கொண்டிருந்து,

“ குழலி யிறப்பினு மூன்றாடி பிறப்பினு
 மாளான் ரேன்று வாளிற் றப்பார்
 தோடர்ப்படு ஞமலியி னிடர்ப்படுதே தீரீஇய
 கேளல் கேளிர் வேளான் சிறுபத
 மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
 தாமிரந் துண்ணு மாலவை
 யீன்ம ரோவில் வுலகத் தானே”

என்னும் செய்யுளைப் பாடித் தன் கருத்தைப் புலப்படுத்தித்
 துஞ்சுற்றதைக் கண்ட அப்பொழுதே உயிர் துறந்தனர்;
 யானே வென்றால், என்னுயிர்த் தோழன் பாரி இறந்து
 ஒரு திங்கள் கழிந்தும், இன்றளவும் உண்டுத்து இன்பும்
 திருக்கிறேன்; இதனால் என்னினும் சிறந்த நண்பன் பாரிக்கு
 எவருமில்லை என்பது புலனாகும் அன்றே?

சாவிற்சாதலும், நோவின் நோதலும், பிரிவு நனி யிரங்க
 கலு மன்றே அன்பாளர்க்கு அடுத்த சீர்மை; அன்புடை நண்
 பன் இறந்ததை அறிந்தும், உண்டுத்து வாழும் என்னினும்
 கொடியன் யார்? பிறர் நகைக்க வாழுந்திருந்து பின்னேரு
 நாள் மாய்வதினும், இன்னே இறந்துபடுதல் நன்று என
 மதிப்பேனேல், கண்ணுறக்கமின்றி வருந்தும் இவர், அந்தோ
 சொழுகொம்பற்ற கொடிபோல்வார்! என்னையே களைகணைக்க
 கருதியவர்; யானும் இவர்களைக் கைவிடுவேனேல், என்னி
 னும் இவர்க்குத் திங்கிழூத்தவர் எவர்? முன்னரே நட்புரிமை
 நாடாது பிறர் நகைக்க உடம்பு சுமந்து திரிகின்றேன். இப்
 போது, நம்பினேரைக் கைவிடுத்த வன்பழியும் என்னை வந்
 தடையுமாயின், அதனையும் எவ்வாறு தாங்கவல்லேன்? எவர்
 என்னைப் புறம்பழிக்கினும் பழித்திடுக! எப்பழி வந்திடி
 னும் வந்தடைக. இவரைத் தக்க கணவனிடை வாழ்க்கைப்

படுத்தி நன்னிலையில் நிறுத்துமாவும், யானும் உயிரோடு ரூப்பேதே நன்றென மனவுறுதி செய்துகொண்டனர்.

VII

அப்பொழுது, ‘வைகறை வந்தது, கண்டுயில் எழுமின்’ எனத் துயிலேடைப்பறை முழக்குவார்போலச் சிறைகளை அடித்துக்கொண்டு கோழி கூவிற்று. அவர்களின் மனக்கவலை சிறிது நீங்கிட கிழக்கே வெளுத்தது. நகைமுகம் காட்டித் தாமரை மலர்ந்தன; சூளிர்ந்த பனிக்காற்று வீசலுற்றது. பறவைகளும் விலங்குசளும் தத்தம் சேக்கை விட்டெழுந்து களித்தன; செங்கதிரும் வையமேறி வானலீதியில் நடக்க அற்றனன்.

இரணி எழுமுன் எழுந்து, தம் நாட்கடனை முடித்து, ஒரு மருங்கிருந்த புலவர், தாங்கொணுத் துயரை உள்ளடக்கித் தண்ணை வந்தனுகிய மக்களை நோக்கினர். அவர்களின், நாண்மலை வென்று விளங்கிய முகம், மதியெதிர்ப்பட்ட மரைமலர்போலப், பொலிவழிந்து கானப்பட்டமொரின், சிந்திப்பார்:

இயற்கை யறிவொடு செயற்கையறிவும் ஒருங்கெய்திய இவர், பேதைப்பறுவும் கடந்து பெதும்பைப் பறுவும் வந்துற்றவர்; நன்மை தீமைகளை நாடுக்காணும் முதுக்குறை யுடையவர், உள்ளக் கவலையும் உடம்பின் நோயும் மிகுங்காலம் இரவாதலால், நேற்றிரா முழுவதும் கண்ணுறங்காது, கவலையான் மனம்புழுங்கி உடல் மெனிந்திருக்கின்றனர்; இந்திலைமை எனக்குச் சிறிதும் புலனுகாவண்ணம் அடக்கின்றனரினும், ‘முன்னம் முகம்போல முன்னுரைப்பதில்’ என்பதற்கிணங்க, இவர் ஆற்றெழுஞைத் துயரக்கடவில் ஆழந்திருக்கின்றனர் என்பதை, இன்னேர் முகமே

வெளியாக்கா நின்றது; இனிச்சிறிதும் தாமதமின்றித் தக்க மனைஞரைத்தேடி மணம்புரிவித்து, இவர்களை நன்னிலையில் நிறுத்தவேண்டும் எனத் தனக்குள்ளே முடிவு செய்துகொண்டு, ‘எனது அரும்பெறன் மக்காள்! நீங்கள் இவ்வாறு கவன்று வருந்துதற்கு என்னுற்றது? நும் தந்தையாகிய பாரி என்னுயிர் தடோழன்; அவனது அருமை மகளிராகிய உங்களை எனக்கிணிய மக்கள் என்பதில் தடையுள்ளதோ? யான் இன்னும் உயிர்தாங்கி யிருப்பதெல்லாம் உங்கள் பொருட்டன்றோ? இவற்றை நன்குணர்ந்த நீங்கள் கவற்சியான் மதி மயங்கி அயர்ச்சியெய்தினீர்போலும்; இவிப் பலபடச் சிந்தி யாது கவலைச் சுமையை என் பாலாக்கி ஆற்றியிருங்கள்? என்றருளினர்.

இவ்வணைத்தையும் கேட்ட பாரிமகளிர், புலவர் பெருமானைக் கைகுவித்து வணங்கி, ‘எமக்குற்ற நன்மை தீமை களைக் கமக்குற்றனவாகக் கருதி மனமுருகி அன்பு பாராட்டலின் தாயும், துண்ப நீங்கி இன்புறு நல்வழியை அறிவுறுத் தலின் தந்தையும், எழுத்தறிவித்து இழித்தகைமை நீக்கவின கணக்காயரும், உயிர்க்குறுதியை நாடுதலின் மூத்தோரும், எம்முடைய சுமையை யெல்லாம் தம்மவாகக் கோடலின் அரசுமாய், ஒருருவின்கண் ஜங்குராவர் நீர்மை தெரிக்கும் எந்தாய்! மக்கள் கடவுளர் நரகர் விலங்கென்னும் நால்வகைப் பிறப்பினுமுள்ள உடம்புகள், இடும்பையாகிய இகல்வாருக்கு இலக்காணதென்று தெளிந்து, தம்மீது வருந்துன்பத்தை இடுக்கணுக்க கொள்ளார் அறிவுடையோர். அறிவும் ஆற்ற வூம் இல்லாத பேதையாகிய யாங்கள் அதனை எவ்வாறு வெல்லவல்லேம்? எங்கள் மனமோ, வண்டும் சூரங்கும் மின் னும் மீதும்போல நிலையின்றி ஒடும் தன்மையது. பேதைமை

யென்பது மாதர்க்கு அணிகலம் அன்றே? நுண்ணிய நால் பல கற்பினும், எமக்கமைந்த பெண்மை யறிவன்றே மிகும். ‘புப்பொடு நெய் பால் தயிர் காயம் பெய்தடினும் கைப்பறு பேய்ச்சுறையின் காய்’ என்பர். வழுக்கு சிலத் திற் செல்வோர்க்கு ஊன்றுகோல்போல எமக்குக் கிடைத் திட்ட பெரியோய்! சிறியேங்கள் அறியாது பிழை செய் திடினும், பொறுப்பது நம் கடன்றே? எனப்பணிந்தனர்.

இவ்வண்ணம் பணிந்த மக்களைப் பரிவோடு இருக்க யால் எடுத்து, அருசிருத்திப் புறம்சிலி, மக்களே கேண்மின்! ஆண் மக்களாயின், அவரைக் கல்விகேள்கிளிற் சிறந்தோ ராய் அவையத்து முந்தியிருப்பச் செய்தலும், பெண் மக்க ளௌன்றால், அறி வொழுக்கங்களிற் மேம்பட்டவர்க்கு வாழ்க் கைப்படுத்தலும், தந்தையர்க்கு இன்றியமையாத கடனாகும்; பெண்மக்கள் எத்தனைநாள் தம் பெற்றேரால் பாதுகாக்கப் பெறினும், அவர்க்கு உற்றவராவார், அவர் தம் கணவரையல்லது வேறுள்ளேரோ? இல்லையே.

முத்தும் பவளமும் மணியும் பொன்னும் கடவினும் கல்லினும் பிறக்கின்றன. அவ்வாறுயினும், தத்தம் பிறப்பி டங்களில் எவ்வித மேம்பாடும் உறுமல், தம்மை ஏற்று அணி பவரிடத்தீ பேரழகுறுகின்றன. அலையினும் மலையி னும் தோன்றிய அவற்றைக் கொள்ளுதற்கு உரியானை நாடி இடை சின்று கூட்டும் ஒருவளைப்போல, யானும் உங் கட்குத் தக்க மணுளைத் தேடி, மணம் புரிவித்து என் கடன் கழிப்பேன் வாருங்கள் என்றமூத்துச் சென்று வச்சிர நாட் டை அடைந்தனர்.

இவ்வச்சிர நாட்டிற்கு மகத நாடு எனவும் மறுபெய ருண்டு. இங்நாட்டை விச்சிக்கோண் என்னும் சிற்றரசன்

ஆட்சி புரிந்திருந்தான். கபிலர், இவன்பாற்சென்று, ‘அரசே ! யான் அந்தணன்; அன்றியும் பரிசிலன்; இவரோ, கொல்லை யிற் படர்ந்த மூல்லைக்கொடிக்கு, எல்லையில் நல்லருள் சுரந்து, தன் மணி நெடுந்தேரைக் கொடுத்த கோமான் பாரியின் மகளிர்; நீ இவரை மணம்புரிந்திட வேண்டுமென்பதே என் குறையாகும்; இதனை மருது முடிப்பது நின் கடனாகும்’ எனப் பாடி வேண்டினார்.

வேண்டினேர் குறையை மருமல் முடிப்பது வேந்தர்க்கு அடிக்கத்து எனினும், யாது கருதியோ, விச்சிக்கோன் மறுத்த ணன். உடனே, கபிலர், அவளை நோக்கி, ‘அரசே ! வேண்டினேர்க்கு வேண்டி யாங்குகொடுக்கும் வேளிர்குலத்தில் வந்தவனென உன்னை இரந்திட்டேன். நீ, புலவர்கள் தன்பால்வரா மல் வாயிற் கதவடைத்து வந்த நன்னன் வழியில்வந்தவன் ; அவன் அத்தகைய அடாத காரியத்தைச் செய்து ஒழுகுதலை உணர்ந்த தமிழ் மூதாட்டியாகிய ஒளவையார், அவனுக்குரிய பல்குன்றக் கோட்டம் என்னும் ஏழிற்குன்ற நாட்டை யடைந்து, எவ்வாறோ தடைகளைக் கடந்து, அவளைப்புகழ்ந்து பாடவும், இவரது அருமை பெருமைகளை அறிந்து வழிபடாது வாளா இருந்தனன். அவன் செய்கையைப் பொறுத ஒளவையார், ‘பல்குன்ற நாடுடையோய்! எம்மை இகழ்ந்து பழிதே டிய நீ, எம்மை இகழாது புசழ்தேடிக்கொண்ட வள்ளல் எழு வருள் ஒருவனல்லை. பொற்கலத்தில் வர்த்தற்குரிய பாலைக் கமரில் சொரிந்ததுபோல் பாட்டின் பயனறியாத அறிவிசியாகிய சின்னைப்புகழ்ந்து பாடினேன். நீ சூருடனல்லை; ஆனால் புலவர் புகழ்ந்துரைக்கும் பாட்டும் உரையும் கேட்டுப் பயின்றியாத ஒட்டைச் செவியுடையை; இதுவே நின் குறை’ என முனிவுற்று,

“ இருங்காலோர் தேவே
 தூருடேயு மன்றுநின் குற்றம்—பொருடேரும்
 பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
 டோட்டைச் சேவியு முள்.” என இகழ்ந்து

பாடிச்சென்றனர். அதுதொட்டு நும்மரபினரைப் புலவர் பாடு தலை நீக்கினர். அதனை அறிந்திருந்தும் நின்னை வரையாது பாடிய குற்றம் என்பாலதாக என்னை யறியாத நின்னை நொந்து ஆவதென்னை? ஒன்றுமில்லை.

அன்றியும், ‘பெண்ணென்றாற் பேயும் இரங்கும்’ என்று நினைத்து நின்பாற் குறையிரங்திட்டேன்; பெண்கொலைபுரிந்த கொடியனுகிய நன்னன் மரபினனுகிய உனக்குப் பெண்கள்பால் மனமிரங்குமோ? அவன், தான் தின்னுதற்கென்று, இளமரக்காவில் வைத்து வளர்த்த மாவின் செங்காயொன்று, அச் சோலைக்கு அருகில் ஓடும் ஆற்றில் விழுந்து, அயலிலிருந்த துறையில் ஒதுங்கிற்று; அங்கு நீராடச் சென்றிருந்த ஓர் இலாம்பெண் ஒதுங்கிக்கிடந்த அக்காயை அறியாது எடுத்துத் தின்றனள். அச் செய்தியைச் சோலை காப்போர் உணர்த்த உணர்து தான் தின்றற்குரிய காயை அப்பெண் எடுத்துண்டது உய்தியில் குற்றமாகக் கருதிப் பெருஞ் சினங்கொண்டு அவளைக் கொலை செய்யும்படிக் கட்டளையிட்டனன். அதனை அறிந்த அப்பெண்ணின் தந்தை, தன்மகட்கு நேர்ந்த தீங்கை எண்ணி, மனங்கலங்கி, நன்னை அனுகி, ‘அண்ணலே! என் மகன் நினக்குரிய காயெனத்தெரியாது தின்றனள்; அறியாமற் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள்க; அவள் செய்த குற்றத் திற்காக எண்பத்தொரு யானைகளையும், அவள் நிறையினதான் பொன்னுற் செய்த பாவையையும் ஈடாகத் தரவல்லேன்; என் மகட்கு விதித்த கொலைத் தண்டத்தை நீக்கியருள்’ என

வேண்டியும் கோனும், நெஞ்சில் இரக்கம் சிறிதுமின்றி, அன்னவளைக் கொலை புரிந்தே சினாந்தணிந்து, பெரும்பழி பூண்டு, நிரயத்திற் காளானுன்.

இதனை என் தோழராகிய பரணர்,

“ மண்ணீய சேன்ற வோண்ணைத் ஸரிவை
புனற்று பசுங்காய் தீன்றதன் றப்பற்
கோன்பதிற் ரேன்பது களிற்றே டவணிஹை
போன்சேய் பாவை கோபேப்பவும் கோள்ளான்
பேண்கோலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் சேல்லீயரோ வன்னை”

எனக் கூறுமாற்றுனரிக. அக் கொடுங்கோலன் வழித்தோன் றிய உனக்கு இரக்கம் எவ்வாறு உண்டாகும்? ‘விதைபொன்று போட்டால், சுரை ஒன்று முளைக்குமா?’ ஆதலால் நின்மர பிற் கடுத்ததே செய்தனை. நின்னை நோவதிற் பயனில்லை’ என விச்சிக்கோனை இகழ்ந்து, அவன் நகரை அப்பொழுதே அகன்று, கடுஞ்சுரமும் கான்யாறும் பிறவும் கடந்துபோய், அரைய நகரை அடைவாராயினர்.

அங்கு அடைந்த பின்னர், சங்கவை, அந்தணர் பெரு மான் கபிலரை நோக்கி, ‘ஜை! பல்வளஞ் செறில்து விளங்கும் இந்கரின் பெயர் யாது? இதனைப் புரக்கும் ஆண்டகையார்? அவன் பிறப்பால் மேம்பட நோன்பியற்றிய சூடியாது? இவற்றை நன்குணர்த்தி யருளவேண்டும்’ எனப் புலவர் கூறலுற்றனர்.

“சிற்றரையம் பேரரையம் என்னும் இரு கூற்றினை யுடைய அரையம் என்பது இந்கரின் பெயர். இந்கரை ஆள்பவன் இருங்கோவேள். இவன், துவராபதியினின்றும்

இங்குவந்து, நாற்பத் தொண்பது தலைமுறையாகத் தென்னுடாண்ட வேளிர் மரபில் வந்தவன். ஒருநாள் வேட்டமாடச் சென்ற போது, அங்குக் காட்டில் தவனு செய்திருந்த ஓர் முனிவரர், தம்மேற் பாயவந்த புளியைக்கண்டு நடுக்குற்று, ‘அரசே! இப்புளியைக் கொல்க’ என்ற ஆணையைத் தலைமேற் கொண்டு, அப்புளியைத் தன் அம்பால் எய்துவிழுத்திய காரணத்தால் ‘புளிகடியால்’ எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவன். அன்றியும், சிறந்த கொடையாளி’ என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவர்களோடுபோய், இருங்கோவேள் நகரவாயிலே அடைந்து, ‘எம் வரவு நும் அரசர்க்குணர்த்துக’ என்று வாயில்காப்போர்க்கு அறிவித்தனர்.

கடைகாப்பாளர் கடிது சென்று அவைக்களாம் புக்கு, வேந்தன் அடிகளில் தாழ்ந்தெழுந்து, ‘வேந்தே! கபிலர், கண்ணியர் இருவரோடு முன்றிலின்கண் வந்துளார்’ என்றால்லீல், இருங்கோவேள், முன் சென்று வணங்கிப், ‘பொய் யடிமையில்லாத புலவர் பெருமானே! அடிகள் நாயேனை நாடி இங்கு எழுந்தருந்ததற்கு யான் செய்த நற்றவந்தான் யாதோ? தேவரிரைக் காணப்பெற்ற இங்கானே, பிறந்ததனு லாய பேறு பெற்ற நன்றைனா நினைக்கின்றேன்’ என முகமன் கூற, அத்தானி மண்டபத்தில் அணைமீது அமர்ந்த புலவர், ஒருகால் மக்களை நோக்குவார், அதன்பின் இருங்கோவேள் மருங்கு நோக்குவாராயினார்.

இவ்வண்ணம், இருமருங்கும் ஓடியோடிச் சலிக்கும் புலவரது மன சிலையை நாடிக் கண்ட அரையத் தரையன், ‘‘எம் பெருமானே! கடைகுழன்று கருகிச் செறிந்த கூந்தலும், வேலென மின்னிச் சேலெனப் பிறழுங் கண்களும், சிலத்தாமரை யென்னச் சேந்த கண்ணமும், எட்டுவோடு நட்புக்

கொள்ளும் மூக்கும், கொவ்வைப்பழும் போலச் செவ்விய இதழும், மூல்லை அரும்பை மானும் வெள்ளிய பற்களும், திரு மகள் காமுறு பிறநலனுந்தாங்கிப் பூங்கொடிபோல் சிற்கும் இப்பூவைமார் யார்? உருஙலனெல்லாம் ஒருங் கெய்திய இவர், மனநலனுகிய மகிழ்ச்சியின்றி, அனலிற் பெய்த அலங்கலென வாடி நிற்பானேன்? இவற்றை உரைத்தருள வேண்டும்” எனப் பணிவோடு கூறினன்.

இவற்றைக் கேட்ட பரணர்தோழர் கூறுவார். “அண்ண லே! இவரை எவரென வினவுவையாயின், இவர்தாம், ஊரெல் லாவற்றையும் இரப்போர்க்கு இல்லையென்னுது ஈந்து, ஏறு தற்கு ஏற்பச்சமைத்த அணியொடும் புரவியோடும் கூடத் தேரை மூல்லைக்கு வழங்கிய புகழையுடைய பறம்பிற்குத் தலைவனுகிய பாரியின் மகளிர்; மூவேந்தர் சூழ்ச்சியால் தங் தையும் அன்னவன் பிரிவாற்றுது தாயும் இறந்து பட்டமையால் வாடி நிற்கின்றனர்; யான் இவர் தந்தையின் தோழ னுதலால், இவர் என்னுடைய மகளிர்; புலவனுகிய யான் அந்தணன் : அந்தணர் கொடுப்ப அரசர் கொள்வதாற் குறையில்லை; ஆதலால், யான்தர ஸி இவரைக் கொள்வாயாக” என்றனர்.

உடனே, இருங்கோவேள் கிணைக்கின்றன, ‘தாப் தந்தையரை இழுந்து, தாங்கொணுத் துயரில் மூழ்கிய இம்மங்கையர், யான் வரைந்து கொள்வதற் கேற்ற குலனும் நலனும் ஒழுக்கமும் உடையரெனினும், முடியுடை வேந்தர்க்குப் பகைவனை பாரியின் மகளிராபிருக்கின்றனர். இவரோ வென்றால், புலனமுக்கற் அந்தணர்; அன்றியும், புலவர்; வில்லேருழவர் பகை கொள்ளினும் சொல்லேருழவர் பகை கொள்ளலாக தென்பர். ஆருமற்ற இன்னவரை அளித்தற்

பொருட்டாக, ‘முத்தோர்சொல் வார்த்தையமுதம்’ எனக் கொண்டு, இவர் சொற்கு உடன் படிவேணுயின், தம் உயிர்க்கு அன்றின்றித் தூங்கு புளியை வாரில் இடம் வாரைப் போல், மூலேவந்தரது பகைமையைத் தானே தீர்த்திக் கொண்டதாம் முடியும்; இதற்கு என் செய்துவேண்’ என, இருதலைக் கொள்ளியின் எறுமட்டபோல், இருமருங்கும் ஒழித் துளிவறுமல் ஓப்ஸ்திருந்தனன்.

வறிடோரிருந்த இருங்கோவேவ் ஒருவாறு மனம் துணிந்தனன். ‘வெந்தர்கள் எல்லாவித்ததும் குறைவற்ற வன் மையுடையவர்; அவர்களைப் பாகைக்கின் தீருவர். ‘வெந்தன் சீறின் ஆந்துணையில்லை.’ துண்ணாரின், ரித் தனித்த நான், போர் புரிந்து வேற்றி யடைவதும், மானம் அழியாமல் உயிர் வாழ்வதும் முடியாது. ‘ஈய்க்கு ஸ்ரீகித்த சுதூர், தன்னென்று சம் அறியாத வந்தசு மும் இல்லை.’ என் சில்லாமையை அ, ரின் தும் அடாத சாரிபத்தில் யான் தலையிடுவேணேல் என்னி னும் பேதை எவர்க் கணி பேயிருந்து பல்ரோடு பகைகொள்ப வன் பித்துற்றுவினும் பேதையன்றீர் இப்பலவர், சிரோமுகு சான்றேராதலால், சினக்கொள்ளினும் தீங்கு வந்தடையா என மனங்கொண்டு, பெரியோய்! எழுதியனுசைய தமிழேன் யாது உரைக்க வல்லைன்? பாரிக்கும் வெந்தர் மூவர்க்கும் பெரும்பகை என்பது உலகம் அறிந்தது; உலகறிந்த ஒன்றில் அறியாதானைப் போலத் தலையிடுவேணேல், உய்தி பில்லாத குற்றத்திற்காளாகி, முடியுடை மன்னர் முனிவுக்கு இரையாதல் தின்னாம். ஆதலால், இக்கண்ணியரை வரைந்து கோட்டை பொழித்து வேறு யாது சொல்லினும் மரூது செய்கிறபேன்; செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்த ணீர்! நும் போல்வார் என்னை இத்தகைய துன்பத்

திற் காளாக்குதல் தக்கதோ? என மனம் உளையக் கூறினான்.

அன்னகாலீயில், அருந்தமிழுப் புலவர்க்குக் கோபம் பிறந்தது. கையொடு கையைப் புடைத்துச், சுட்டு விரலை மூக்கிற் சேர்த்து, தீப்பொறி பறக்க இருங்கோவேளை வெற்றுத்துப் பார்த்தனர். பார்க்கவே என் செய்குவான் வேளிர் தலைவன்? உள்ளம் வெருவினான் உடலம் வெயர்த் தது; நெஞ்சு பறையடிக்க, நாத்தழுதழுப்பக் கண்கள் இருண்டன; கைகள் பிசைதலுற்றன; கால் தள்ளாடிப் பனித்தன; இடியொலி கேட்ட அரவமென நடுநடுங்கித் தியக்கமுற்று ஒன்றாந் தோன்றுதவனானான்.

இவன் இவ்வாறிருக்க, இவனது முகத்தை உற்று நோக்கிய கபிலரது சினம் சீர்க்கிழிய எய்த வடுப்போல, ஒருநொடியும் நில்லாது கீங்கிற்று; அன்பும் அருளும் தம்மின் முந்துவ வாயின; இனிது நோக்கி இன்மொழி கூறித் தேற்றினார்.

வான் துளிவீழுக் கண்ட வானம்பாடி போல மனந்தளிர்ப்பெய்திய இருங்கோவேள்,

“சிறியவர் ஒருபிழை செய்யின், மேலவர் போறையோடு பின்னரும் போற்ற வல்லதை, இறையதும் வேகுள்வரோ? யானும் செய்பிழை அறிவனீ யன்றியே யார் தாற்றுவார்?” எனக் கூறிடப்பணிந்தனன்.

உடனே, புலவர் பெருந்தகை அரைபத்திற் கரையனை நோக்கி. “அரசே! சின் கோழைத்தனம் இருந்தவா ரென்னே? வேந்தர் மூவரேயன்றி, இன்னும் எத்துளை பேர் எதிர்வந்து போர்ப்புறியினும், என்செய வல்லார்? பென் னாம் பெரிய மலைகளைல்லாம் தகர்ப்புவது கூடத்தினாலா? இல்

லூயே. சிற்றுளியாலன்றே தகர்படுகின்றன. சீ, பேராற்ற ஆடடயோராகக் கருதிய மன்னர் மூவரும் பறம்பரணை முற்றியிருந்தபோது. அவர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தவர் எத்துணைபேர்? பாரியை அன்றி வேறுண்டோ? ஆராய்ந்து பார்ப்பாய். அவ்வாரூபியிலும், அவரைப் புறங்காட்டினேன் பாரிதானே; அவன் வெற்றிக்கேது. அவனது அஞ்சாத நெஞ்சோமா அன்றிப் படைகளோ சொல்லாய். இவ்வாரூக நி ஏன் அஞ்சகின்றனை? அஞ்சாத ஆண்மை ஆயிரம் துணை வர்க்கு ஈடன்றே? பொச்சாப்புவையார் பொருட்செல்வம் பெறினும், பயனுரூவாறு போல, அச்சமுடையவர், காடு மலை முகவிய அரண்களுக்குள் படைஞு; காப்ப இருப்பினும், அவைகளாலாகிய பயனை எய்தப் பெற்று.

இன்னும் அச்சம் ஏத்தன்மையாது எனின், அறையக் கீகள். அச்சம் அரண்ததை தீவர்க்கல்லும் கோடரி; இன் ஆலுக்கு ஈன்றதாய்; எத்தையை கீர்ந்தலைக்கும் தூது; ஆண்மைக்கு அருப் படை; ஆற்றலுக்கு அரம்; படைவர்க்குப் பாங்கன்; ஆதலால், அச்சக்கை அருவே விடுத்து, யான் சொல்வதைக் கீளன். இரத்தல் அரிது, ஒதல் யார்க்கும் எளிது. யார்க்கெனினும் ஒர் உதவி தன்னால் முடிவுகெடுனின்; அவர் உரைப்பதன்முன், அதனைத் தாழை குறிப்பறிந்து, முடிப்பர் தலையாயார்; சொல்லினும், பன்னால் மறுத்துப் பின் நெருந் நாளிற்செய்வது கடையாயர் தள்ளுமை என்பர்.”

“இஃதன்றி, ஒருவர் ஏதேனும் ஓர் குறையால் இட அற்றனரானால், அதனை முடித்தலால் தமக்கு எவ்வருத்தம் வரினும் பாரார்; எப்பொருளும் வெஃகிடார்; அதனால் தம உயிர் போக நேரினும், அதனையும் ஒரு பொருப்படுத்தார். எதனையும் இனிதென மகிழுவர் வீரர். இஃது இவ்வாரூக்,

என்னே சின்மருட்சி? மருண்டு நோக்கினார்க்கு இருண்ட விடமெல்லாம் பேயையன்றி வேறு தோன்றுமோ? இவற்றை எல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து பார். என் சொல் மற்று இவரை மணந்து இன்புற்று வாழ்க்” எனப் பின்னரும் புகல் வாராயினர்.

இவைகளைக் கேட்ட அரையத்து மன்னன், இடையன் வெட்டின மரம்போல, ஒன்றினும் துணிவு பெறுத உள்ளத்து னுய், நெடுநேரமாவும் பேச்சுமாடாது உயிர்த்தலும் செய்யாது, எழுதிய ஒவியம் என இருந்து, சிறிது துணிவெய்திய பின்னர், காலிலை நோக்கி, “முத்தமிழ்த் துறைபோகிய முனைவரே! திணையாவும் கள்ளமற்ற பளிக்குபோன்ற யான், உள்ளதை உள்ளவாறுரைக்கின்றேன்; உண்ணீர்த் துறையில் பரந்து கிடக்கும் பாசி, நீர்வேட்கை யுற்றர் சென்று கம்கையால் தொட்டபோது நீங்கியும், விட் போது முன்போலச் செறிதலும் இயற்கை. அதுபோல், எம்பிபருமான்! சின் அருமை பெருமை வாய்ந்த கட்டுரையைக் கேட்குமளவும், ஒருப்பாடிடய்தித் தெளிவுற்றும், அதன்பின் ஆற்றலின்றி ஜெயுற்றும் மயங்குகின்றது என் கோழை நெஞ்சம்; யாது செய்கிறபேன்” என்றனன்.

உடனே கபிலர் சிந்திப்பார்:—“பொள்ளற் குடத்தில் வார்த்த தெள்ளமுதும், விழுலுக்கு இறைத்த நீரும் எக்காலத்தேனும் பயன்டைந்த துண்டோ? அன்றியும் விதைத்தாலும் நாருத வித்தும், பூத்தாலும் காயாத மரமும் உலகில் உண்டு. அஃதே போல், இப்பேதைபால் என் சொற்கள் நலம்பிபருவாயின. செய்த வினை யிருக்க இவ்வின நொந்து ஆவதென்னீ” என நீடு சினைந்து, இருங்கோவேளைப் பார்த்து, ‘அரசே! புளிக்குத் தன் காடென்பதும் பிறர் காடென்பதும்

இல்லை. அதேன் உண்பால் காண்கின்றேன். நீ, சின்னைப் பளிங்குபோல, வெள்ளை எனக் கூறிக்கொண்டேன். பளிங்கோ என்றால், சார்ந்ததன் வண்ணமாரிருப்பது. நீ, ஆழியிற் பானவீப்பாலத், தனக்கென ஒன்றுமில்லாதவன். ஆதலால், சின்பால் கூறுதற்கோர் துறையில்லை. சின்தன்மையை நன்கு ஆராயாமல், சின்னி—க்கு வந்து இதுகாறும் இரங்கிட்ட யானை பிழமுடுடைப்பேன். இது கிடக்க ஆன்று கூறுவேண் கேட்பாய்; நம் முன்னோரில் ஒருவன். கண்ணைப் புகழ்ந்து பாடிய கழா அத்தலையர் என்றும் புலவரை இகழ்ந்ததன் பய ஞகுக் கண் நகரமாகிய அரையம் அழிவெப்பத் பெற்றனன். அதேன் சினக்கு இன்று சினைப்பூட்டுகின்றேன். தெள்ளிதின் ஆய்வந்து பார், ‘யாறும் ஒரு புலவன்; என் செய்யீனா இகழ்ந்திட்டை; யான் செல்கின்றேன்; நீ சீடுவாழ்க்’ என அவனை வெறுத்துரைத்து, அந்கரைக் கடந்து சென்றனர். இருங்கோவேளும், இனி என்ன விளையுமோ என நடுக்கமுற்றுக் கவலை கொண்டிருந்தனன்.

அரையத்தினின்றும் புறப்பட்ட காலீர், பெரிதும் கலக் கம் எய்திய தன் மனதை கோக்கி, “என் ஏழை நெஞ்சே! தாம் தாம் முன் செய்த வினை தாமே நுகர்வதன்றி, ஓவை எவர் நுகருவர்? ‘வேண்டியும் வேண்டாவிடியும் உற்பாலு, தீண்டாவிடுதலரிது.’” ஆதலால்,

“அழுதாற் பயனேன் நோந்தாற் பயனேன் வாவதீல்லை
தோழுதாற் பயனேன் நீண்டை யோருவர் கடவுரைத்
பழுதாற் பயனேன் நீண்மயுந் தீண்மயும் பங்கயத்தோன்
எழுதாப்படி வநுமோ கலியாதிரு.” எனத்
தேற்றிக்கொண்டு, மகளிரும் பின்வரக் காவதம் பல கடந்த
பின்னர், முத்தமிழின் துறைபோகிய உத்தமர் இயற்றிய

நாற்பொருள் போல ஆழ்ந்தகன்று; சான்டேர் உள்ளம் என்னத் தண்ணீரோடு, சாந்த மருவித் தூய்க்கை பெற்று, அன்னவரது நலம்பட்ட ஒழுக்கம்போல, இடையெழுது சிலம்பட்ட ஒழுக்கம் வாய்ந்த பெண்ணையாற்றிடைக் குறையில் வந்து தங்கினர். அங்கிருந்து இளைப்பாறி திருக்கோவலுரை அடைந்து, பார்ப்பனச் சேரியிற் போய்த் தம் மனத்திற்கு இனியராய ஒரு அந்தணரைத் தலைப்பட்டு, அவரோடு அளவளாவிய பிறகு, புலவர், அம்மறையவரை நோக்கி, “ஒன்றுபட்ட கொள்கையின் இருவினையோர்ந்து, மூன்று போழுதினும் நான்மறை யோதி, ஐவகை வேள்வி வேட்டு, ஆறங்கம் பயன்று ஏழுலகினும் புகழ் பரப்பிய அந்தணீர்! இங்கு நிற்கும் இவ்விருவரும் பாரியின் அரும்பெறன் மக்கள். பாரி, உயிர் போலும் எனக்கிணிய நண்பன், ஆதலால், இவர்கள் யான் பெறுது பெற்ற மகனிராவார். இவர்க்குத் தக்க மணவாளர் இதுகாறும் கிடைத்திலர்; மணவாளர் கிடைத்து மணம் முடியுமளவும் இவரை உங்கள் காப்பில் வைத்துச் செல்கின்றேன்; இன்னேரைக் காத்தல் நும் கடனு கும்” எனக்கூறிப் பார்ப்பார் பக்கவில் அவரை விடுத்துப், பாரியின் பிரிவாற்றுது வடக்கிருப்பாராயினார்.

இவர் சென்றபின்னர், அம்மக்கள் இருவரும் சிறையிழுந்த பறவைபோலப் பார்ப்பார் பாதுகாப்பில் இருந்துவந்த னர். இவ்வாறு சில நாட்செல்ல, பரிசில் பெற்று சேரனுட்டு னின்றும் திரும்பிய ஒன்வையார், மூவெந்தரால் பாரிக்கு நிகழ்ந்த கொடுமைக்கு மனம் பொறுது திருக்கோவலுரை நோக்கி வரும் வழியில், பெருமழையால் நீண்டது, பாரி மக்க விருந்த மஜையை யடைந்து, அவரைக் கண்டு, அவர்க்கு கேர்ந்த பெருந்துயர்க்கு உள்ளம் நெந்து, அன்றிரவு அவர்க

ளோடு தங்கினார். அப்பொழுது அம்மகளிர், ஆடைகொண்டு ஒன்னை மேணியின் ஒற்றி ஈரம் போக்கித், தீழுட்டிக் குளிர் கீக்கி, அவர் தகைமைக்குத் தக்கவாறு கொடுத்தற்குத் தம் பாற் பொருளின்மைக்கு மனங்கவன்று, தம்மிடத்திருந்த லீச்சிந்றுடை ஒன்றைப் பணிவோடு நல்கினார்.

அதனையேற்று, மிக்க மகிழ்ச்சியைப்படிய மூதாட்டியார், “மக்காள! ‘கொடையும் பிறவிக்குணம்’ என்பர். வள்ளியோன் டெற்ற மெல்லியராகிய சீங்கள், நும் மரவிற்கு ஏற்ற வண்ணமே செய்தீர்கள்! வாழுமேயே யன்றி அதன் கீழ் சின்ற கன்றுங் கணியுதவும் என்பதை இன்று உங்கள்பாற் கண்டென். சீங்கள் அன்புடன் கந்திட்ட இச்சிந்றுடைக்கு ஈடாக எதனைச் சொல்லவல்லேன்? கேட்டுரிச்—

முன்னெரு நாள், நுந்தை பாரிபாற் பரிசில் பெறக் கொண்டிருந்தேன். என்னேடு அளவளாவியிருத்தலே இன்ப மாகக் கருதிய அவன், பரிசில் கொடாது டிடித்தனன். இவ் வாறு நாட்டல செல்ல, ஒருநாள், பரிசில் ஈட்டு என்னை விடுக்க வேண்டினேன். அதனை மறுத்தற்கு இயலாத அவனும் பொற்கலன் பல நல்கி என்னைப் போகவிடுத்துச் சிலரையேவி, யான் கொண்டு சென்ற அத்தளையும் பறித்துவரச் செய்த னன். யான் மீண்டும் தன்பால் வருதல் வேண்டி அவன்செய்த சூழ்சியை அறியாது, யான், அவனிடைத் திரும்பச்சென்று தீர்ந்ததை உரைத்தேன். என்னைக் கண்டபோது, என் வருகையை வெறுத்தவன் போல முகத்தாற் காட்டி அகத்து வகையோடு நெடுநாள் அளவளாவியிருந்து, முன்னையினும் பன்மடங்கு பரிசில் நல்கிப் பின்னர்ப் போக விடுத்தான்.”

“முன்னெரு நாள் பழையனாரிற் காரிபாற் பரிசில் பெற்று, வேற்றார் போக விடைபெற வேண்டி அவ

விடைச் சென்றேன். கொல்லையில் களையெடுக்கும் இடத்து நின்ற அவன், என் உள்ளக்குறிப்பைச் சொல்லா துணர்ந்து, என்றீன விடுக்க மனமின்றி, ‘இக்களையைக் களை ந்து பின்னர்ச் செல்க’ எனக் களைக்கோல் ஒன்றினை என் கையிற் கொடுத்தான். அங்குக் களை மலிந்திருந்தமையால், உடனே விடைபெறக் கூடாமல், இன்னும் பல கால் தங்கி விருந்து, பிறகு விடைபெற்று மீண்டேன்.’

“அதன் பின்னர், சேரமான் அரண்மனையில் ஈடைபெற்ற ஒரு விருந்தில் பலருடன் உண்டற்கு யானும் இருந்தேன். அப்போது, அங்குவந்த பிறவினாருவனுக்கு இடம் ஒழிக்க வேண்டி, அச்சேரன், தன் அண்பிற்குரிப் பெருந்தமராவார் பிறவின்மையால், ‘என்னை நோக்கி, ஒளாவையே ! வாராய்! என்று அழைத்தனன். அஃதறிந்த யானும், புதிதாய் வந்தோனுக்கு என்னிடத்தை நல்கிச், சேரனேடு பின்உண்டு மகிழ்ந்தேன்.’

“இம்முன்று செய்கையும், அன்பழியாகப் பிறந்தன வெளி நும், உங்கள் செய்கையை இவற்றுள் ஒன்றேடு ஒப் பிடுதல் அமையாது. ஆனால், நீங்கள் ஈந்த இந்த நீலச் சிற் குடைக்கு இம்முன்றும் ஒக்கும்.” எனக் கூறி,

‘பாரி பறித்த கலனும் பழையனூர்க்
காரியன் நீந்த களைக்கோலுஞ்—சேரமான்
வாரா யெனவரைத்த வாய்மோழியு மிம்முன்று
நீலச்சிற் ரூடைக்கு நேர்.’ என்று பாடினார்.

அதைக்கேட்டு மகிழ்ச்சி பெய்திய அம்மங்கையர், “அம்மை யே ! ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியோமாகிய எம்மை ஒருபொரு ளாகக் கருதி வந்த உம் பெருந்தகைமை என்னே ? உமது தகுதிக்கேற்ப விருந்தளிக்கும் பேறு பெற்றிலாத யாங்கள்

என்செய வல்லோம்? எம்மிடத்தில் இஃபைதயன்றி வேறில்லை. எம்கையிற் கிடைத்த இந்த நொய்ய உணவை அன்ன தென் றிகழாது ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என முகமலர்ந்து முகமன்கூறி, உண்மை பேசி, இலைக் கறியைப் பரிகலத்திற் படைத்தனர்.

கைத்திடும் வேம்பெணினும், அன்புடன் அளிப்பது அமுதன்றே? அதனால், அவ்வணவை, வாழூர நாமணக்கப் பலகால் சுவைகண்டு, தன்னமுடிதன என்னி, ஒளவையார் உண்டு களித்து, ‘இஃபைதன் இலைக்கறியா! என் பொய் யுரைக்கின்றீர்? விழைவோடுண்ணும் நறுஞ் சுவைத்தாய், உண்ண உண்ணத்தித்திட்டாததாய், வேண்டுமளவும் நறுநெய் வார்த்துச் சமைத்த அமுதை இலைக்கறியெனப் படைத்திட்டார். இத்தகைய இன்சுவை மிக்க அமுதை அடிட்ட உங்கள் கைக்கண் கடகஞ் செறிவதாக’ என வாழ்த்துவார்.

“வேய்தாய் நறுவியதாய் வேண்டளவுங் தீன்பதாய்
நேய்தா னளாலி நிறையிட்டே—போய்யே
யடகேன்று சோல்லி யமுதத்தை யிட்டார்
கடகஞ் சேறியாதோ கை.” என்னும் பாடலைப் பாடி
இக்கொடி போல் வாரைச் சிறிதும் தாழ்க்காது
நன்னிலையில் சிறுத்தவேண்டும் என மனங்கொண்டு,
அவ்வுரில் ஆட்சிசெய்திருந்த தேய்வீகன் என்னும் அரசனை
அடைந்து, ‘அரசே! என்சொல் மருது பாரிமகளிரை நீ
மணம் செய்யவேண்டும்’ எனக் கூறுவாராயினர்.

இதனைக் கேட்ட தெய்வீகன், வணக்கத்தோடு, “அன்
யே! ‘தாய் சொற்றுரந்தால் வாசகமில்லை’ என்பதை அறி
வேன்; நீர் உணராத தொன்றில்லை. பாரியோ என்றால்,
தமிழ்நாட்டு வேந்தர் மூவர்க்கும் பகைவன்; அவர்க்குப்

பகைவன் மக்களாகிய இவரை மணம்புரியின், அன்னவர் என் ஜீயும் பகைத்துத் தீங்கு புரிகுவர்; பலவும் சொல்லி என் பயன்? அம்மூவரும் வந்திருந்து மணஞ் செய்விப்பாராயின், நான் பாரிமகளிரை மணந்து கொள்வதிற் ரடையில்லை” என விடையளித்தனன்.

ஒளவையார், ‘நன்று, சின் எண்ணப்படியே செய்வேன்’ எனக் கூறி, தம் வழிபடு கடவுளாகிய பிள்ளையாரை வணக்கிச், “சேர சோழ பாண்டியர்களே! தெய்வீகஜுக்குப் பாரி மகளிர், அங்கவை சங்கவையைத் திருக்கோவலூரில் இன்று பதினெட்டாம் நாள் மணம் செய்விக்கக் கருதியுள்ளோம். நீங்கள் பழும் பகைமை பாராட்டாது வந்திருந்து, திருமணம் முடிப்பிக்கக் கடவீர்” என்பார்.

“சேரல்கோன் சேரன் கேழும்பூந் திதுக்கோவ
ஹரளாவுந் தான்வநுக வட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக் கோள்ள வரசன் மணமியைந்தான்
ஈங்கியா தேவநுக தான்.

புகார்மன்னன் போன்றித் திநுநாடன் கோழன்
தகாதென்று தானாவ் கிருந்து—நகாதே
கடே வநுக கடிக்கோவ லூர்க்கு
வடியல் பதினேட்டா நாள்.

வையைத் துறைவன் மதுரா புரித்தென்னன்
கேய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே—தையற்கு
வேண்டுவன கேரண்டு விடியல்பதி னேட்டாநாள்
ஈண்டு வநுக விரைந்து ..

அனச் சேர சோழ பாண்டியர் மூவர்க்கும் மன வோகை போக்கினார்.

திருமுகம் கண்ட மூலேந்தரும், மறுமாற்றம் உரையா ராய்த், தத்தம் படைகள் சூழத் திருக்கோவலூரில் தெய்

வீகன் அரமணையில் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களைக் கண்ட ஒளவையார், முகமானுரைத்து, அளவளாவி, அவர்களுக்கென்று அமைத்திருந்த அரியணைசளில் அமரச் செய்தனர். அவ்வாறு அமர்ந்த மூவரும், ‘தமிழ்த்தாயே! இம்மணப்பந்தரைத் தாங்கி சிற்கும் பனந்துண்டுகள், தழைத்துக்காப்பத்துப் பழந்தருமேல், பாரிமகளை யாங்கள் தெய்வீக ஆக்கு மணஞ் செய்விப்பதில் தடையில்லை’ என்றனர்.

அது கேட்ட ஒளவையார், பனந்துண்டை நோக்கி, ‘ஓ, பனந்துண்டமே! வென் கொற்றக் குடையை யுடைய சேர்சோழ பாண்டியர்கள், அங்கவை சங்கவைக்கு அறுகிட வேண்டி இம்மணப்பந்தரில் வந்து சிற்கின்றனர். அவர்கள் மகிழும் வண்ணம் வென் குருத்தும், பின் பச்சோலையும் சன்று, குரும்பை விட்டு, நுங்கு முற்றி அடியிற்கறுத்து, நுனிசிவந்து பங்குக்கு மூன்று பழம் தரவேண்டும் என்பார்.

‘தீங்கட்ட தடையுடைச் சேர்துஞ் சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுக்ட வந்துநின் உப்பணப் பந்தரிலே
சங்கோக்க வேண்டுநுத் தீங்றுபச் சோலை கலகலத்துக்
கோங்கற் குறத்தி குவ்தனம் போலக் குறும்பைவிட்டு
நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தர வேண்டும் பனந்துண்டமே’
எனப் பாடினார்.

பாட்டிற் கண்ட பரிசே, பனந்துண்டுகள், வென்குருத் தின்று, குரும்பை விட்டு முற்றிப், பழுத்து சிற்கக் கண்ட தமிழ் மன்னர் மூவரும், வியப்பும் அச்சமும் மிக்குடைய ராய்ப் ‘பாரி மகளிரைத் தெய்வீகன் மணஞ்செய்யலாம்’ எனத் தம் ஒருப்பாடு கூறித் தாழும் ஒளவையாருடனிருந்து கடிமணத்தைச் சிறப்புடன் நடத்தினார்கள்.

அப்பொழுது, ஒளவையார், அங்கு மணத்திற்கு வந்திருந்தார்க்குப் பொன்னளிக்கக் கருதி. தம் கடவுட்டன்மை விளங்க, வருணைன நோக்கிக், ‘கடல் சூழ்ந்த உலகை நீரா வளிக்கும் மழைக்கரசே! இம்மலையன் திருமணத்திற்காகக் கோவலுருக்கு வந்தார் எவரும் பெற்று மகிழுப் பொன்மாரி பெய்க’ என்பார்,

“கருணையா லிந்தச் கடலுலகங் காக்கும்
வருணனே மாமலையன் கோவற்—பெருமணத்து
நன்மாரி தாழ்க்கோண்ட நன்னீ ரதுதலிர்த்துப்
போன்மாரி யாகப் போழி.”

எனப் பாடுமுன், விண் நீர் பொழிதலொழிந்து பொன் மாரி பெய்தது. யாரும் அவா அடங்கப் பொன் பெற்று மகிழ்ந்த னர். பின்னர், அன்னவர் யார்க்கும் ஆடையும், உணவுக்கு அரிசியும் அளிக்க வேண்டிப், பொன்மாரி பெய்த இவ்வுரில், பருத்தி ஆடையாப்க் காப்க்க; வயலில் அரிசியே விளைக என மனங்கொண்டு,

“போன்மாரி டெய்யமூர் பூம்பருத்தி யாடையாம்
அன்னைன் வயலரிசி யாதுமூர்—எந்நாளும்
தேங்குபுக மேபெடைத்த சேதிமா நாடதனில்
ஒங்குந் திருக்கோவ ஹார்.”

என்று பாடியருளினார்.

உடனே வயல்களைல்லாம், அரிசியாப் விளைந்தன; பருத்திச் செடிகள், பட்டாடையைக் காப்த்து நின்றன. பெருமணத்திற்கு வந்திருந்தார் எவரும், ஆடையும், அரிசியும் வேண்டுமளவும் பெற்றுக் களித்தனர். அதன் பிறகு, தமிழ்முதியோள், விருந்தினர் யார்க்கும் பரிந்தளித்தற்

பொருட்டுப் பெண்ணையாறு நெய்பால் தலைப்பெய்து வருதல் காரணமாக,

“ முத்தேறியும் பேண்கை முதுங் ரதுதலிர்ந்து
தத்திலவுரு நேய்பா றலைப்பெய்து—குத்திச்
சேருமலைதேய் வீகன் திருக்கோவ ஹர்க்கு
வருமளவிற் கோண்டோடி வா ” எனப் பாடினார்.

தமிழறிவிற் சிறந்த அவ்பாறும், தண்ணீரொழிந்து, நெய்யும் பாலுமாகட் பிரிந்து, திருக்கோவஹரளவும் ஒழிவங்தது. கண்டோர் பாவரும் உண்டு மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு கடிமண்த்திற்கு வந்திழுந்தார் யாவரும் களிப்புற்றுத் தத்தம் கூர்சிசல்ல விடை கெட்டபோது, ஓலைவயார் அவர்கள்பால் அருள் சுரந்து,

“ பரிவு மிடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தேய்வங் தேளிமின் தேளிந்தோர்ப் பேணுமின்
போய்யுரை யஞ்சுமின் புறஞ்சோற் போற்றுமின்
ஹனாண் நேமின் உயிர்க்கோலை நீங்குமின்
தானஞ் சேய்மின் தவம்பல தாங்குமின்
சேய்நான்றி கோல்லன்மின் தீநட் பிகழ்மின்
போய்க்கரி போகன்மின் போருண்மோழி நீங்கன்மின்
அறவோ ரவைக்களம் அகலா தணுகுமின்
பிறவோ ரவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்
பிறர்மனை யஞ்சுமின் பிழையுயி ரோம்புமின்
அறமனை காமின் அல்லவை கடிமின்
கள்ளுங் களவுங் காமமும் போய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினி லௌழிமின்
இளமையுஞ் சேல்வமும் யாக்கையு நிலையா
உளாள் வரையா தோல்லுவ தோழியாது

செல்லுங் தேவத்துக் குறுதுகீண தேமேஇன்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீ ரீங்கேன்.”

அறவுரை கூறி வழியனுப்பிய பின், தெய்வீகளை அருகமூடுத்து, ‘தார்வேந்தே! உலகம் சிலைபெறுதற்கு இன்றியமையாதன நெல்லும் நீரும் எனினும், நெல்லும் உயிரன்று நீரும் உயிரன்று; மன்னனே உயிராவான். ஆதலால், மலர்தலீயுலகிற்கு உயிரெனச் சிறந்த நீ, சின் குடைக்கீழ் வாழ்நரை, நின்னால், நின் பரிசனத்தால், பகைவரால், கள்வரால், தீயவிலங்கால் துண்புறுமல் காக்க. இல்வாழ்வோன், தெண்புலத்தார் முதல் ஓம்புலத்தாறு ஓம்பல் கடனுக உடையனுதலால், அன்னவன்பால் ஆறிலான்று இறைகொள்க. நீரானிறைந்த ஊருணியும், ஊர்நடு நின்ற பழுமரமும் போல், முயன்றீட்டிய பொருளான், எவர்க்கும் பயன்பட இருந்திடுக. வில்லேருமிவர் பகையினும் சொல்லே ருமிவர் பகையை அஞ்சுக. கடுமொழியும் கையிகந்த தண்டமும் ஒருவிக், காட்சிக் கெளியனும் நானிலம் மீக்கூற நீடு வாழ்க’ என வாழ்த்தி, மகளிரை நோக்கி, ‘மாசில் வேள் குலத்து வந்த மணிகாள்! காதல் மனையாளும் காதலனும் ஒருங்கிணையந்து ஈர்ப்பிற் செல்லுமல்லது, இல்வாழ்க்கை என்னும் வான் சகடம், ஒருவராற் செல்லாது. மகளிர்க்குக் கொண்டாளிற் சிறந்த கேளிரும் தெய்வமும் இல்லை. அவன் கருத்திற் கிசைந்து நடப்பதே உங்கட்கு அடுத்ததாகும். சுருங்கச் சொல்லின், கணவன் சொற்கு மாறுரையாமல் அடங்கி நடப்பதே பெண்கட்குரிய அறமென்பர். ஆகவே, நீவிரும், நும் காதலன் கற்பித்தவற்றை மறவாமல் கடைப்பிடித் தொழுகுமின்’ என்றுரைத்திட்டு, அம்மகளிரைத் தெய்வீகன் கையில் நல்கி, ‘அரசே! இவர்பால் இன்றுபோல் என்றும் அன்பிற் குறைபடாது வாழ்க’ என

ஒம்படை கூறி விடுத்துச் சென்றனர். அவனும், காகத்தின் இருகண்ணிற் கலந்து நின்ற ஒரு மணிபோல, இருவர் ஆகத் தும் ஒருயிராய் அங்புபாராட்டி இருந்தனன்.

அம்மகளிரும், தம் தெய்வமாகிய கொழுநகை யன்றிப் பிறகினையாராய்த் திங்கள் மும்மாரி பெய்து நாடுசெழித்து நலம் தழைவதற்கு ஏதுவாகிய கற்பின் வழாமல் தம்மைக் காத்துக், கண்ணினைக் காக்கும் இமைபோலத் தம் கணவனைப் பேணித், தம்மை வந்திரந்தான் ஒரு * பாண்மகனுக்குப் பொன்னை உணவாக நல்கிப் புகற்பரப்பிப், பண்ணும் இன்னி சையுமென ஒன்றுபட்ட அன்னினராய் அவனேடு இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

*“மாரியோன் றின்றி வறந்திருந்த காலத்தும்
பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு—நிருலையுட்
போன்றந்து கோண்டு புகாவாக நல்கினு
ளோன்றுரு முன்றிலோ வில்”

என்னும் பழமொழிச் செய்யுளானும், மாரி என்ப தொன் றின்றி உலகம் வற்றியிருந்த காலத்தும் பாரி மடமகளிர் இரந்து வந்தானென்று பாண்மகற்குப் பொன்னே சோறுக உதவினோதலாற் சென்றிரந்தால் ஒரு பயன் படாத மனை யில்லை என்றவாறு” என்னும் அதன் உரையானும் உணர்க.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ராணினம்
வீழ்க தண்டுனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயவே ஸாமர ஞமமே
குழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

முற்றிற்று.

அ ர ச வ ா ம் த் து

இமிழ்திரை முழங்கு நேரேல வரைப்பில்
 மன்பதை முழுவதும் இன்புறல் வேண்டி
 நீர்நிழ லில்லா நேரேஞ்சுர நின்ற
 தனிமரம் போலத் தண்ணளி புரிந்து
 மாட்சி மேம்படுமே ஆட்சி நடத்துவ
 தோன்றே யுளத்தி னன்றுற வணமத்துக்
 குருமணி யிமைக்கும் ஒருமுடி சூடிப்
 போன்னிகர் மேரித் தன்னிக ரஜினயோடும்
 அரியணை மேவி யரசவீற் றிருக்கும்
 நந்தா வேண்றி ஜிந்தாம் ஜார்ஜாமன்
 இன்னல் விளைக்குந் துன்னலர் வெருவிப்
 புலந்தொறும் புக்கோளித் தேங்கி யலமர
 வென்றியும் புகழுந் துன்றி நிலவுற
 ஏற்றுரி முரச நாற்றிசை முழங்க
 சிங்கக் கோடியே எங்கணு நுடங்க
 இரவியு மதியழு மியங்கு நாளாவுங்
 தனிக்கோல் யாண்டேங் தடையின்றி நடப்பத்
 தாழ்விலா வோருவன தருளால்
 வாழி வாழியர் வாழுக மாதோ.

பாண்டவ சரித்திரம்

அல்லது

தருமேஜைம்

ஐந்தாவது வேதமெனக் கொண்டாடப்பட்டு வரும் ஸ்ரீமத் மஹாபாரதம் மக்கப் புண்ணியிக் கிரந்தமும், நீதிக்களஞ்சியமு மாகும். இதைக் கேட்டாலும், பிறர்க்கு எடுத்துச் சொன்னாலும், இம்மை யிலும் மறைமயிலும் கேட்மமுண்டாகு மென்பதற்கு ஒயவில்லை.

இது அரும்பொரு னடங்கிய புண்ணிய கதைகளும், உத்தம புருஷர்களின் சரித்திரங்களும் நிரம்பப் பெற்றது. இதிலுள்ள விடையங்களை யாவரும் தெரிந்துசொள்ளல் மிக்க அவசியம். இந்துவில், பாண்டவர்களின் பிறப்பு வளர்ப்பு; அவர்கள் முதலில் அடைந்த பலவாற் கஷ்டங்கள்; பாஞ்சால ராஜங்கிய விராடனுடைய சம்பந்தம் பெற்றது, யாதவ சிரேஷ்டரான ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானது சகாயத்தால் பாண்டவர் எல்லா ஆபத்துகளையும் தாண்டி ஜைம் பெற்றது; அவர்கள் தருமம், தனை, சத்தியம், துஷ்டரிக்கிரகம், சிஷ்ட பரிபாலனம் முதலிய நற்குணங்களோடு கூடினவர்களாய் மன்னுயிரைத் தண்ணுயர்போலப் பாவித்துப் பிரதைகளிடம் அன்பு பாராட்டி, நியாயமாப்ச செக்கோல் செலுத்தி இம்மையில் பெரும் புகழும், மறைமயில் பேரானந்தமும் அடைந்தது முதலான அருமையான விடையங்கள் அழகாய் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இதுவரையில் இம்மாதிரியான புத்தகம் எவராலும் பிரசரிக்கப் படவில்லை. முத்துவில்லை கௌரவத்துக் கேற்றபடி மிக்க அழகாய் அச்சிட்டு, அழகிய கலிகோ பைண்ட் செய்யப்பெற்றது. உயர்ந்த கிளேஸ் காகிதம். அநேக அழகிய ஆப்டோன் படங்களுடன் கூடியது.

400-பக்கங்கள் கோண்டது

விலை ரூ. 2-4-0.

மாணைஜர், விவேக போதினி, மயிலாப்பூர், சென்னை.

துரைத்தனத்தாநும் அங்கீகித்தது

வியாஸ விதானம்

இது

ஆ. ஸி. கஸ்தாரிரங்கய்யர், பி.ஏ.,எல்.டி.,

அவர்கள் இயற்றியது.

பசு, விகடப் பறவை, புளி, தெண்ணை
மரம், கடிகாரங்கள், காவிரி, சிடுமுறை யாத்
திரை, வீடு நெருப்புப்பற்றி எரிதல், வித்தி
யாரணிய சுவாமிகள், மைகேல் பாரடே,
தர்மாபிலேக் காவல், சிவாஜியும் அப்ஜால்
கானும், ஆறுகள், தபால் ஒழுங்கு, கம்பியில்
லாத் தந்தி, பள்ளிக்கூடப் பூர்ண ஏற்பாடு,
பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும், குரங்கு
கையில் பூமாலை அகப்பட்டாற்போல, ஜீவ
காருணியம், பொய்யுரைத்தல், மிதச்
செலவு, போட்டி, மனோராஜ்யம், கம்பர்,
வெர்ட்ஸ்வோர்த், சிதோஷண ஸ்திதியும்
மனேஞ்சிலையும்

இவை முதலாகிய விஷயங்களைப்பற்றிய
அருமையான வியாசங்கள் கொண்டது. சித்தி
ரப்படம் அடங்கியுள்ளது. மாணவர்களுக்கேற்ற
புத்தகமென துரைத்தனத்தார் அங்கீகிரித்தது.

— விலை அணு 12 —

மாணைஜர், விவேக போதினி, மயிலாப்பூர், சென்னை.

துரைத்தனத்தாரும் அங்கிகித்தது

நால்வர் சரித்திரம்

சீர்திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பு

(மா. துரைசாமி முதலியார் இயற்றியது.)

எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளாம் சிவ
 பரம்பொருளின் திருவருள் பெற்று விளங்கிய
 திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தர
 மூர்த்தி, மாணிக்கவாசகர் முதலிய சௌவ சமயா
 சாரியர்கள் நால்வர்களின் சரிதங்கள் இனிய
 எளிய செந்தமிழ் நடையில் வசன ரூபமாக எழு
 தப்பட்டுள்ளன. இடையிடையே அவர்கள் அவ்
 வக் காலங்களில் பாடியுள்ள தேவாரத் திருப்பதி
 கங்களும் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஒப்புயர்
 வற்ற அப்பெரியார்கள் செய்துள்ள அற்புதச்
 செயல்களின் தன்மையும், இறைவன் அவர்கள்
 மாட்டு அருள் சுரந்த மாண்பும் இந்துஸ்தை
 பெற்று வாசிப்போர்க்கு இனிது விளங்கும்.
 இதில் அழகிய நால்வர் திருவுருவப் படமும்
 வைக்கப் பட்டுள்ளது. சுத்தப் பதிப்பு. நல்ல
 காகிதம். உயர்ந்த ராப்பர் பைண்ட், விலை அணு
 10; அழகிய அட்டை பைண்ட் விலை அணு 12

மாணேஜர், விவேக போதினி, மஹிலாப்பூர், சென்னை.

தூரத்துந்தாநம் அங்கீகரித்தது

ஷண்முக விஜயம்

(அநேகம் அழகிய படங்களுடன்)

கவியுக வரதராய் அன்பர்கள் கவிகளைத் தீர்ப்பவர் யார்? சிர்க்கதியாய்த் தம்மைச் சரண்புகுபவர்களைக் காப்பவர் யார்? சூரபதுமனைச் சங்கரித்துத் தேவர்களைக் காத்தவர் யார்? வேடர்மகளாகிய வள்ளி நாயகியைத் தடுத்தாட் கொண்டது யார்? தம்கூர் வணங்குபவர்கள் வேண்டியவை களை வேண்டியவாங்கு அளிப்பவர் யார்?

முருகன்! குமரன்!! ஷண்முகன்!!!
என்பதற்கு ஐயமுண்டோ?

உலகத்திலுள்ள அஞ்ஞானத்தையும் துக்கத்தையும் அகற்றி, உலகத்தோரைச் சுக்கதில் வைப்பதற்காக, பெருமான் தமது நெற்றிக் கண்களினின்றும் தமது பண்டிபு உரவுத்துடன் அவதரிக்கச் செய்த ஷண்முகக் கடவுள்து திவ்விய சரித்திரமாகிய விரிந்த கந்தபுராணத்தை, அப்பெருமானது அடியார்களைனவரும் எளிதில் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனும், கிருத்திங்க, சஷ்டி விசாகம் முதலிய விசேஷ தினங்களிலும் பிரதி திரும் அத்திவ்ய சரித்திரத்தை யாவரும் பாராயணஞ் செய்து உய்யுநெறியைச் சேரவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனும், விஷயங்களில் ஒன்றையும் விடாமல் சுருக்கமாகவும், சிறுவர் சிறுமிகளும் படித்தறிந்து கொள்ளத்தக்க எளிப் படையிலும் இந்றாலில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. யானரும் இந்றாலை வரங்கிப் படித்து அப்பெருமானது அருளைப்பெற்று உய்வாராக!!! அநேகம் படங்களும் சேர்த்திருக்கின்றன. அழகாய் பயின்ட் செய்யப்பெற்றது. விலை அணு.12.

மாணேஜர், விவேக போதினி, மயிலாப்பூர், சென்னை

